

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 25 APRIL 1930 N° 6

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

OP WEG NAAR OVERWINNINGEN

FOTO FOX

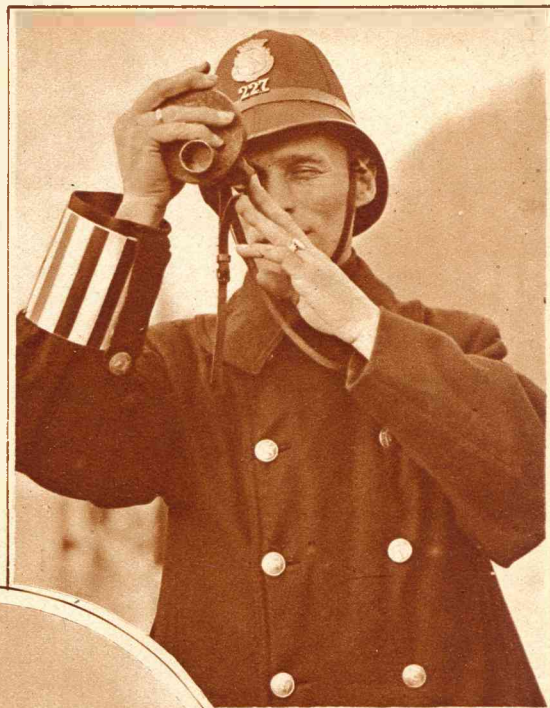
Hoe een Automobilist IN DE RESIDENTIE er in loopt!

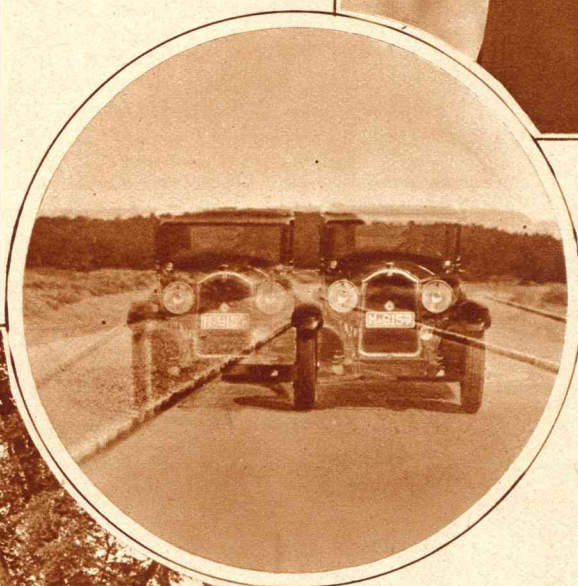
U kent ze natuurlijk allen, de roode Indian-motors met twee agenten bemand. Het zijn de dreigende wrekers der zonden van den weg, de rijdende autovalLEN.

Er is echter nog een andere autoval, eene in zakformaat, en wel die van Inspecteur Waltman. Deze autoval is een eenvoudig instrument ter bepaling der snelheden van auto's en motorrijtuigen. Dit instrumentje stelt de politie in staat, dadelijk na de overtreding van de maximumsnelheid op de plaats der aanhouding nauwkeurig een overtuigend proces-verbaal op te maken. Deze kijker is reeds door de justitie als wettig bewijsmiddel voor het controleren der snelheid erkend.

Het principe der vinding berust hierop, dat de kijker een dubbel beeld geeft van het geobserveerde voertuig. Het eene, het directe beeld, wordt rechts in den kijker waargenomen en komt dus in rechte lijn naar den waarnemer toe; het tweede, verschoven en zwakker uitkomende beeld, doet zich links voor, verplaatst zich langzaam naar rechts, totdat beide beelden elkaar raken. Vervolgens

Hij heeft 'm, de laatste 50M. Druk op den knop.

Het eerste beeld 150 Meter.

wordt de chronometer stopgezet en is dus de tijdsduur zuiver vastgesteld, waarin de afstand van 100 meter werd afgelegd.

Slechts is nog enkele omrekening noodig, ingeval een wagen niet de normale wielbasis mocht hebben.

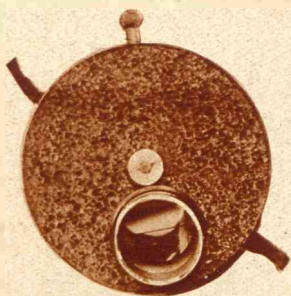
De Oostduinlaan is een ideale plek om te racen. Op een mooien voorjaarsmiddag stonden daar, heel onnoozel, twee agenten, die het instrumentje zoo onopvallend mogelijk bij zich droegen. Van den kant van den Benoordenhoutschen weg kwam een prachtige limousine aansuizen. De agenten gaven elkander een wenk, de kijkers kwamen in werking en plotseling... de chauffeur hield in, remde met volle kracht, stapte uit en lichtte de motorkap op. Hij begon minutieus naar een fout te zoeken. Dit duurde een minuut of tien, toen stapte hij weer in en reed met een matig gangetje de agenten voorbij. Glimlachend werd hij nagekeken. „Ja, dat gebeurt

In actie.

wijken de beelden weer en naderen elkaar opnieuw. Dit proces herhaalt zich regelmatig over bepaalde afstanden, doch voor de vaststelling van de snelheid zijn slechts twee der samengestelde schijnbewegingen noodzakelijk. Er nadert een auto, de waarnemer richt den kijker en ziet de beide beelden langzaam naar elkaar toekomen, vlugger naarmate de snelheid groter is. De markante waarnemings-punten vormen de banden der

voorwielen. Aanvankelijk merkt hij er vier op, maar weldra vallen een linker- en rechterband samen, zoodat er zich drie vertoonen, waarvan de middelste, doordat twee beelden over elkaar geprojecteerd zijn, het scherpst uitkomt. Dit is het moment voor den waarnemer om het stopwatch, dat op den kijker is gemonteerd, in werking te stellen. Dan is de naderende auto op 130 meter afstand. Deze ruimte is nauwkeurig uit metingen vastgesteld en dus buiten kijf. Het handle, dat de straalbrekingsprisma's in beweging kan brengen, wordt vervolgens op 30 Meter gesteld, den afstand, waarop de inmiddels weer uiteengeweken beelden elkaar opnieuw raken; gebeurt dit, dan

Het alziend oog.

Het opnemen van de wielbasis, of spoorrijdte.

meer," vertelde agent van Ast, „als ze ons in de gaten hebben, ontdekken ze tegelijkertijd een fout aan den motor. Op die manier zijn er al heel wat auto's zoogenaamd defect geweest."

Er naderde weer een wagen. De bestuurder had geen erg in de val en reed er met een gangetje van 60 K.M. in. Hij werd aangehouden en stopte. Nog geen twee minuten later stond hij op den bon. Of hij al beweerde, dat hij een dokter ging halen, het hielp niets, want toen het bleek, dat hij noch den naam van den dokter, noch dien van den patiënt kende en evenmin een opdrachtgever kon signaleeren, prikte zijn overtreding weldra in het kladboekje van den agent.

„Ja, kijkt u eens," begon agent Mulder.

Hij had meer gezondigd en was er nu eindelijk na herhaalde waarschuwingen bij. De zondaar vond het „geniepig" en steeg mopperend achter zijn stuur. „Staan d'r verderop nog een paar?" informeerde hij. Een ontwijkend antwoord deed hem zich bij 40 K.M. bepalen, die niet als overtreding van de snelheid worden geteld.

Een vrouw achter het stuur werd aangehouden, die zenuwachtig snikkend vertelde, dat ze onmogelijk te hard kon gereden hebben, want ze was al tweemaal gewaarschuwd....

„Ja, kijkt u eens..." begon agent Mulder. Maar het bleef toch bij een waarschuwing. Inspecteur Waltman stond in de verte ernstig toe te zien.

Agent Mulder stond nog in drukke bespreking met de zenuwachtige dame, toen er weer een wagen kwam aansuizen.

Opheffen van de hand, een paar meter verder stopte de bestuurder, sterk remmend.

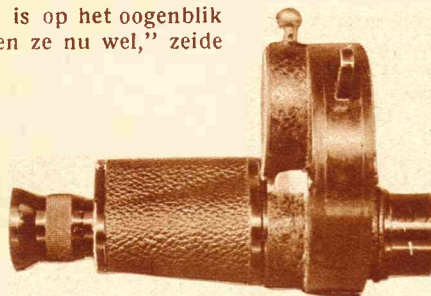
„Een onbekende wielbasis, even opnemen." Ernstig, vol toewijding bukte agent van Ast zich en legde het meetlint tusschen de wielen... daar tikt de knop van het stopwatch op den bumper en de tijdswaarnemer slaat terug op nul.

De bestuurder lachte uitbundig: „Nu, agent, u ziet het, ik heb blijkbaar geen snelheid gehad, ik heb, geloof ik, niet eens gereden." Het is zoo, volgens het stopwatch is de overtreder geheel onschuldig. Triumpheerend rijdt hij verder, echter met een matig vaartje. De agent lacht, een troepje belangstellenden heeft pret om den mislukten toelag...

Een paar „Indianvallen" tuften voorbij en gaven teekens, ergens, verderop werd ernstig tegen de snelheidsvoorschriften gezondigd. Op den Leidschen Weg, het graf van vele auto's.

„De Oostduinlaan is op het oogenblik bekend, hier minderen ze nu wel," zeide

„De Autoval" op zij gezien.

Inspecteur Waltman keek ernstig toe.

één der agenten. „Ze weten het al goed, de automobilisten hebben verschillende teekens, om elkaar op een val attent te maken."

De politie waakt en werkt echter voort; en al is uw wagen nog zoo snel, Waltman's kijker achterhaalt hem wel.

En de voetganger kan blij zijn, dat onze politie-inspecteur met den instrumentkundige Sirks zulk een practisch middel gevonden heeft, om snel op te treden tegen ieder, die het veilig verkeer in gevaar brengt.

ELSA KAISER.

Haagsche belangstelling voor de aangehouden dame.

DAS MÄRCHEN VOM GLÜCK. De balletten hebben met de alleraardigste dansen in smaakvolle costumes bijzonder succes ge oogst.

PAASCHSUCCESSEN

De Paaschweek heeft in de Haagsche Schouwburgen een paar successen van den eersten rang gebracht.

Een vrouw, zooals ieder zoekt, heeft in den Koninklijken Schoumburg dagen achtereen een verblijvend talrijk publiek getrokken. En een kennelijk dankbaar publiek, want Louis Gimberg en Fie

Carelsen vooral, maar ook Mary Dresselhuys en Jan van Ees hebben op verrassend fijne wijze dit bijzonder geestige blijspel gegeven, dat heel licht en fyntjes aanspreekt, maar hier en daar tevens beduidenden diepgang bezit. — Das Märchen vom Glück heeft den Prinsesse-Schoumburg weer uitverkochte avonden bezorgd en met Fritz Hirsch en Friedel Dotza heeft de pas weer teruggekeerde Mimi Gyenes een belangrijk aandeel gehad in het succes dezer meer subliem verzorgde, bekoorlijke en geestige operette. — En op uitstekende wijze heeft zoo de kunst de Hage-naars schadeloos gesteld voor wat de natuur hun in deze Paaschdagen heeft te kort gedaan.

DAS MÄRCHEN VOM GLÜCK. Fritz Hirsch en Friedel Dotza hebben als Papa Zaremba en de bekoorlijke Helena al hun geest en schalkschheid den geheelen avond uitgespeeld.

EEN VROUW, ZOOALS IEDER ZOEKT. De vrijmoedige Hello (Mary Dresselhuys) vindt het noodig, dat haar verloofde haar moeder wat hartelijker begroet, (rechts Louis Gimberg en Fie Carelsen).

EEN VROUW, ZOOALS IEDER ZOEKT. Een aardig tafereeltje tusschen de toch niet altijd even mannelijke Hello en de oude kinderjuffrouw, die alles wel vooruit geweten heeft (Wilh. Schwab-Welman).

DAS MÄRCHEN VOM GLÜCK. Julia Rillo en Mimi Gyenes, wier terugkeer met ondubbeldzinnige blijken van ingenomenheid begroet is.

ALPENSCHOONHEID

Een droomerig lentekiekie langs het kanaal.

HAAGSCHE KRONIEK

Wat 'n verjaardagen in de familie — Feest van Opstanding en een Opstandige figuur — Verwachtingen ! — De marktplanen, maar nu van de kooplui — Markt-tradities — Waar het volk is, is de negotie — Waardige overburen — Telefoonmisère zonder critiek — Negenhonderdmtintigduizendzeuvenhonderdachtennegentig.

Wat zitten we, wij groote Haagsche familie, deze tweede helft der maand April dik in de verjaardagen!

Verjaardagen, waard gememoreerd te worden in 'n Haagsch overzicht van feiten en feitjes rondom ons.

Want het zijn verjaardagen van menschen, die de achting genieten van vriend en . . . tegenstander!

Heden hangen de bekende wimpeltjes aan de trambeugels ter eere van onzen Prins-Gemaal, bemind en geëerd om zijn prachtige eenvoud en charmante gemoedelijkheid, waarmee Z.K.H. in Den Haag allengs de volledige en algemeene sym-

Ir. W. van der Vegt, de nieuw benoemde directeur van Gemeentewerken in de Residentie, zooals hij in zijn werk-kamer voor onzen fotograaf poseerde.

verjaardag, dien ik memoreeren wil, de dag van 30 April a.s. De geboortedag van ons Prinsesje. In het voorjaar des levens, doch reeds met 'n staat van dienst, veroverde ook zij, het Koninklijke Doctoresje, sympathie en liefde allerwege. En als straks weer de wimpeltjes aan onze trambeugels flieren ter eere van *Juliaantje*, als dan het voorjaar in vollen luister over onze stad en omgeving hoogtij viert, dan zal de eerste feestvreugde weer den zomer inzetten met opknallend vuurwerk in de hooge propere luchten, de miljoenen sterren tegemoet. Dan zoemt door de volle straten het gerucht van 't komende jaargetij dat één groot feest is in onze wereldvermaarde luxestad.

Met ingang van 1 Mei a.s. gaat in de Residentie als garnizoens-commandant optreden kolonel T. de Goeien, commandant der 5de infanterie-brigade (Grenadiers en Jagers).

pathie mocht verwerven. Wij wenschen hem op dezen dag voor Paschen, zijnen geboortedag, nog vele jaren in ons midden aan de zijde zijner Koninklijke Vrouwe!

En morgen, eersten Paaschdag, symbool der Opstanding, ontluiking van het nieuwe leven, viert een internationale figuur van „Opstanding”, een der grootste figuren van onzen tijd, hier in onze stad zijn *zeventigsten* verjaardag.

Troelstra!

Op-gevochten in de levenstaak, die hij zich stelde, trok deze idealist zich reeds vijf jaar geleden terug als de generalissimus van zijn opstandige troepen. Maar nóg doet zijn naam — Troelstra! — iets trillen bij mede-er tegenstander als bij 't gekletter der zweep, door hem politiek zoo lang en zoo hevig gehanteerd. En ook hem, den alles-opofferenden idealist, vandaag onze eerbiedige hulde!

Vroolijker, luchtiger, doet ons aan de derde

Kolonel Jhr. E. W. van Holtke, de tegenwoordige garnizoens-commandant der Residentie, gaat met 1 Mei a.s. den militair dienstdienst met pensioen verlaten.

De vóór-genietingen van den vollen zomer, even verwachtingsvol als het leven, in dit Lente-stadium, van de jonge Prinses....!

Zooals ik eenigen tijd geleden reeds voorspelde: de praktische koopman van de Markt zal best met zeer bruikbare plannen voor den dag weten te komen om de Markt te behouden op onze ruime Prinsegracht — zulks is inderdaad het geval geweest!"

Met vernuftig-opgezette situatieplannen in tekening, hebben de kooplieden hun voorstellen aan B. en W. ingediend en ik hoop van harte, dat onze Markt, historisch gegroeid tot een zeer belangrijk zaken centrum daar ter plaatse, voor de stad en voor der koopman, daar behouden mag blijven!

En ik geloof, dat zulks geen ijdele hoop zal blijven. B. en W. staan steeds gaarne gereed om van goede opmerkingen goed gebruik te maken — verleden week kon ik daar nog op wijzen met een zeer markant voorbeeld — en inderdaad zijn de „opmerkingen" van deze kooplieden-practici gesneden uit goed timmerhout. Want vele zijn de bezwaren tegen het plan Herman Costerstraat en zeker zullen de meeste stadgenooten deze bezwaren onderschrijven. Maar zekerder nog zullen de meesten het liefst ter markt blijven gaan op de Prinsegracht, waar zij dat al deden in hun prille jeugd aan de hand van moeder — ja... grootmoeder misschien! „Waar het volk is, daar is de negotie" — zegt het ouwe spreekwoord en op deze oeroude waarheid werd menige zaak van betekenis gevestigd om onze markt, die het volk trekt. Ontstond 'n aanmerkelijk stuk bloeienden middenstand, welks belangen even groot zijn als die der marktkooplui.

Dat B. en W. dat alles wel willen overwegen!

De 's-Gravenhaagsche Winkeliersvereniging jubileert in 't zilver. En geheel de Haagsche middenstand viert van harte dit jubileum mee om de vruchtbare activiteit, welke deze organisatie in de vijftig jaren van haar bestaan ontwikkeld heeft, waardoor menige toestand belangrijk verbeterd is.

Om nog niets te zeggen van de funeste gevolgen er van voor een grootstad, er alle leven en vertier uit te slingeren met 'n middelpuntvliedende kracht naar de buitenwijken, waardoor het city-idee volkomen wordt verwoest.

Aan onze zakenlui ligt het niet, want weer staat een paleis van koophandel te verrijzen uit de puinhoopen van de afbraak, die reeds zoolang de Groote Marktstraat ontsieren.

Tegenover de Bijenkorf gaat Peek en Cloppenburg nu beginnen met de oprichting van z'n modepaleis, dat een waardige pendant zal worden van z'n overbuur. Er staat hier allengs een centrum van prachtige gebouwen te ont-rijzen aan den grond, hoog de lucht in, die de city van ons onvolprezen Haagje waardig sieren. Hier moet de harteklop vernomen worden van onze grootsche stad.

'n Organisme met prachtig functionneerende en warmkloppende hartkamers heeft 'n goed, sterk en gelukkig leven.

'n Stad met 'n kloeke, fiere city eveneens, want waar het den middenstand, de industrie en den groothandel goed gaat, daar gaat het allen goed!

Het gezonde leven van economischen welstand moet hier in de omgeving van Markt en Spui, Boekhorststraat en Spuistraat, Veenestraat en Wagenstraat bruisen en kloppen. Dat voert door de straits-aderen der stad gezond bloed, tot heil van het organisme, dat 's-Gravenhage heet!

En hier ook moet blijven onze Markt, die als de aorta, de hartsader, verbonden ligt aan het gezonde hart, de levendige Haagsche city.

Men beweert, dat aan onze telefoon-misère een eind gaat komen. Goddank! En dit is geen critiek op het beheer onzer manhaftige centrale, 't is een verzuchting, die we

slaken bij de noodzakelijke reorganisaties van ons net, dat mede moet groeien met den reuzengroei der stad. Zes cijfers gaan we krijgen.

En in den geest zie ik reeds met rechtmatigen trots in m'n telefoonboek staan, m'n nummer, „negenhonderdtwintigduizendzevenhonderdachten-negentig" of zooiets.

'k Voel me dan hier in ons Haagje als op m'n zestien jaar in eerste lange broek; 'k voel me dan als 'n Londenaar of New Yorker. Want bijna een miljoen telefoonnummers in 'n stad met p.m. vijftien-twintigduizend abonné's — 't is 'n... behoorlijk lang broekje, wat? Maar passen zal het!

Want nog eens: de telefooncentrale van den Haag is dubbel en dik in orde, ondanks veel gekanker! Maar 't zijn de slechtste vruchten niet, waaraan de wespknagen!

Den Haag, 19 April 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

De tweede Paaschdag heeft althans iets milder weer gebracht dan de eerste; en de streek tusschen den Haag en Haarlem heeft dan ook een ongekende drukte gezien van feestgangers naar de bollenvelden. Aan het viaduct over den Leidschen straatweg op de grens tusschen den Haag en Wassenaar waren er momenten, dat in beide richtingen een kilometer-lange file van auto's, drie rijen breed, te wachten stond. Onze foto hierboven geeft een kijkje op de verkeersdrukte in Lisse. Heel wat gelegenheidskooplieden hebben er met de fleurige bolbloemen uitmuntende zaken gemaakt.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

„Dat,” antwoordde Borden met rustige waar- digheid, „is waar.”

„Genadige hemel! Tegen een misdadiger?”
„Een oogenblikje, Jonas, alsjeblieft. De jongen is geen misdadiger. Hij is het nooit geweest. Hij ging naar de gevangenis voor een misdaad, die hij niet begaan had —”

„Juist. Jong en vatbaar voor indrukken — en verbitterd jegens de samenleving. En hoe is het hem sindsdien gegaan: hij heeft drie van de belangrijkste jaren van zijn leven doorgebracht in den omgang met misdadigers en hun filosofie in zich opgenomen. Dat is de reden, waarom hij zich niet op zijn plaats voelt in jouw huis; dat is de reden, waarom al die zachtheid en toegevendheid hem krenkt inplaats van steunt. Ik kan wel iets vermoeden van wat de jongen heeft doorgemaakt en ik heb ontzaglijk met hem te doen. Maar dat verandert niets aan de zaak, Borden, je geeft je af met een misdadig type.”

„En wiens schuld is dat?”

„Niemand's schuld. Je dacht, dat hij schuldig was. Je had genoeg plichtsgevoel, om alle persoonlijke gevoelens opzij te zetten en je medewerking te verleen bij een vervolging, die je meende, dat rechtvaardig was —”

„En mag ik dan niet evenveel plichtsbeseft hebben bij mijn pogingen om het onrecht te herstellen?”

„Och! Drommels! Je had advocaat moeten worden — geen zakenman! Ik wensch je veel geluk met den jongen.”

„Daar ben ik blij om, Jonas, want ik heb je instemming noodig bij iets, dat ik wil voorstellen te doen.”

„Eh?” Merriwether's minzaamheid vloeide weer onheilspellend-zalvend over hem neer.

„Wat?”

„Bob Terry's voornaamste behoefte is momenteel een vaste werkkring. Regelmatig dagelijksch werk — voor een salaris. Hij was employé van deze maatschappij, toen we hem naar de gevangenis zonden, en nu vind ik —”

„— dat hij bij ons terug moet komen?”

„Ja.”

Merriwether's oogen werden spleten. „Dat kan in orde komen, Peter. Maar, natuurlijk, in een zeer ondergeschikte positie.”

Peter Borden stond op en zag zijn directeur vast in de oogen.

„Dat zal niet voldoende zijn, Jonas.”

„Waarom niet?”

„Je vergat, dat deze maatschappij verantwoordelijk is voor wat er met Bob Terry gebeurd is. Het is mijn plan, hem het salaris aan te bieden, dat hij dit jaar zou verdiend hebben, wanneer hij bij ons gebleven was, wat hij zeer zeker zou hebben gedaan. En hem dan zoo snel mogelijk te laten opklimmen, totdat hij de positie inneemt, die gewoonlijk samengaat met zoo'n salaris.”

Merriwether lachte zachtjes. „Ik vrees, dat het niet zal gaan, Peter. Zulke experimenten komen de betreffende philantropen gewoonlijk duur te staan. Zoo'n positie als jij er een op 't oog hebt, is er een van verantwoordelijkheid en financieele betrouwbaarheid. Ik zou den jongen liever een geschenk in contanten geven.”

„Hij heeft geen geld noodig. Hij heeft werk noodig, en wij zijn hem dat verschuldigd.”

„Nonsens! Dat jij nu zoo miserabel veel „plichtsbeseft” hebt, is nog geen reden, waarom onze maatschappij die risico zou moeten loopen. En verder —”

De stem van Peter Borden was zoo scherp als een mes.

„Ik ben uitvoerend onder-directeur van deze

maatschappij, Jonas. Wat ik van plan ben, zal ik doorzetten. Ik zeg, dat ik Bob Terry juist het soort van positie zal aanbieden, dat ik zoojuist omschreven heb. Indien ik te eeniger tijd mijn bevoegdheid te buiten ga en de raad van commissarissen het wensch — dan dien ik onmiddellijk mijn ontslag bij je in. Is dat duidelijk?”

Horace Lambert's stem viel in, opgewekt en goedmoedig.

„Gaan jullie nu niet kibbelen, zeg! Ik voor mij vind, dat jullie een heeleboel drukte maakt over niets, terwijl we een paar werkelijk belangrijke kwesties te behandelen hebben. Mijn meening — en ik geloof, dat ik gerust kan spreken uit naam van de overigen — is, dat Peter altijd veel te scrupuleus is geweest. Maar ik vind óók, dat die eigenschap evenveel lichtpunten als schaduwzijden heeft. Het feit blijft, dat hij deze maatschappij uit haar toestand van verval en schijnbaar onvermijdelijk bankroet heeft omhooggewerkt tot wat ze nu is: een van de belangrijkste factoren in het industrieel schema van dit district. En daarom stel ik voor, dat hem, als naar gewoonte, de vrije hand wordt gelaten bij al wat hij wensch te doen.”

Een korte, breedgeschouderde, gemoedelijke man, die aan een hoek van de tafel zat, maakte een lacherige opmerking: „Peter doet 't in ieder geval, Jonas.”

Merriwether wist, dat hij verslagen was. Het koude licht bleef in zijn oogen, maar hij zag zich genoodzaakt, te glimlachen.

„Ik gaf raad — geen bevel, Peter.”

„Dank je, Jonas.”

„En natuurlijk moet je niet beginnen met te

praten over ontslagnemen. Ik houd het experiment voor een zothed, maar wanneer je erbij blijft —”

„Dat doe ik.”

„Laten we dit dan als afgehandeld beschouwen en overgaan tot de zakelijke besprekingen.” Het was Lambert, die sprak. „Wij hebben een financieele kwestie te bespreken, en een danig gewichtige. Heb je je gegevens meegebracht, Borden?”

„Zeker.” De onder-directeur opende zijn actentasch en nam er een bundeltje keurig-getypte bladzijden uit. „Ik heb deze gegevens zorgvuldig voorbereid en indien je wensch —”

„Neen, lees maar niet voor. Geef ons 'n overzicht.”

Borden keek vragend de tafel langs. „Is dat voldoende?”

„Vooruit maar!” commandeerde de man met het ronde gezicht.

„In 't kort dan, heeren — deze maatschappij is opgebouwd uit niets, in het aangezicht van een zeer scherpe concurrentie. Wij zijn klaar om onze nieuwen bouw te betrekken — een nieuwbouw, die noodzakelijk was, als we onze expansie willen voortzetten. Het bouwen van die nieuwe uitbreidings-perceelen heeft verdrag ondervonden ten gevolge van een staking, die zoowel ons als den aannemer in een delicate positie brengt. Callahan heeft zijn kaarten open op tafel gelegd. Hij zegt me, dat, indien we hem noodzaken, de in het contract vastgestelde boete bij niet-aflevering van het gebouw op den overeengekomen datum te betalen, hij gedwongen zal zijn, faillissement aan te vragen. Dat zou ons voldoende kunnen verschaffen, maar zeker geen voordeel. Nu is mijn voorstel, dat we trachten, onze belangen met die van Callahan te vereenigen, de regeling van zijn conflict te financieren op de basis, die de stakers eischen, zelf het verschil bij te passen en den bouw zoo spoedig mogelijk te doen voltooien.”

„En hoeveel zal ons dat kosten?”

„Tenslotte weinig of niets. Het zal echter ongeveer een kwart miljoen dollars vorderen in de eerste drie maanden. En mogelijk moeten we daarna nog wat meer opnemen.”

„En waar moeten we dat geld vandaan halen?”

„Het is aan u, heeren, dat te overwegen. Binnen twee jaren zullen we er trouwens de vruchten van plukken. In het andere geval zal er een stilstand in onze productie komen en we zullen moeten procederen over de vertraagde uitvoering van orders, die we hebben aangenomen op de basis van onze stijgende capaciteit. Als we het geld opnemen —”

„We hebben ons crediet bij de banken uitgeput. Ze hebben ons tot den laatsten cent al het mogelijke geleend om deze nieuwe gebouwen te financieren.”

„Dat weet ik. En daar dit vrijwel een gesloten corporatie is, en daarom niet altijd strikt officieel te werk behoeft te gaan, is het mijn voorstel, dat wij, als particulieren, de maatschappij geld leenen voor — laten we zeggen — twee jaar.”

„Hoe?”

„Verhandelbare obligaties. Sommigen van ons bezitten bijvoorbeeld Liberty-obligaties tot een bedrag van belangrijk meer dan een kwart miljoen dollars in totaal. Verondersteld dus, dat deze crisis op geen andere wijze kan worden afgewend, leenen we die obligaties aan de maatschappij zonder

C. KOER.

De Gevangenpoort in haar vroegeren toestand.

interest. We kunnen er de nominale waarde op leenen bij de bank en zoo aan het geld komen, dat we noodig hebben om ernstiger complicaties te voorkomen. Mijn voorstel is dus, het gebouw te voltooien en ons zoo snel mogelijk op groote productie toe te leggen. Er is natuurlijk een kans, dat deze maatregel overbodig zal blijken. Callahan is niet heelemaal pessimistisch. Maar we moeten ons voorbereid houden —"

Lambert viel hem in de rede. „Ik ben er vóór. Er bestaat geen verdeling van fondsen naar buiten in de corporatie, en wat ons betreft, wij hebben elkaar ons leven lang gekend. Wat binnen de maatschappij omgaat, zijn onze eigen zaken — en dat behoeft niet geregeld te worden door algemeene industrie-wetten. We riskeeren practisch niets en koopen volstrekte veiligheid voor een redelijken prijs. Ik stem vóór."

„Ik ook!" riepen twee anderen tegelijk.

Borden hief afwerend zijn hand op. „Er is geen reden tot overhaasting. Ik wensch alleen maar de situatie uiteen te zetten en uw meening te hooren. Indien u het allen met mijn voorstel eens zijt, weet ik, welke maatregelen ik eventueel kan nemen. Misschien is het in het geheel niet noodig; maar het is ook mogelijk, dat we het geld plotseling noodig hebben om ons credit te herstellen. Is het aangenomen?"

Zij knikten allen. „Het ziet er naar uit, alsof dit de eenige uitweg is," merkte Merriwether op. „Ik kan momenteel 'n waarde van honderdduizend dollars uittrekken."

„Goed. En jij, Horace?"

„Veertig."

„Ik kan er veertig aan toevoegen," zei Borden.

„En jij, Jim?"

Tien minuten later

werden de zware stoelen achteruit geschoven. Maar toen de anderen weggingen, bleef Jonas Merriwether dralen. Hij legde zijn hand op Borden's arm.

„Ik heb een onvoorwaardelijk vertrouwen in je zakelijk beleid, Peter," zei hij, „maar ik heb een zwaar hoofd in die Bob-Terry-geschiedenis."

„Dat is niet noodig, Jonas. De jongen verdient het oprechtste medelijden."

„Dat geef ik toe. Maar hij heeft uitsluitend omgang gehad met bandieten, drie jaar lang. En hij is een mensch. Vergeet dat niet, Peter. Hij is een mensch."

„Groote God! Jonas — dat is juist, wat ik tracht, niet te vergeten; kun je dat dan niet begrijpen?"

„Ja," antwoordde de directeur, „dat kan ik. Beter, misschien, dan jij."

TWAALFDE HOOFDSTUK

Tot tweemaal toe liep Lois langs Bob's deur. Tot tweemaal toe bleef ze stilstaan en hief haar hand op om aan te kloppen. En tot tweemaal toe joeg het bonzen van haar eigen hart haar schrik aan en sloop ze verward weer weg.

Van achter de deur had zij het gelijkmatige dreunen van Bob's voetstappen gehoord; dien rhythmischen tred, dien ze zoo vreesde — heen en weer, heen en weer. Het geluid riep voorstellingen op, die haar kwelden — visioenen van dezen zelfden jongen man in een gevangenis-uniform, rusteloos op en neer loopend tusschen de enge, getraliede muren van een cel — op en neer. Zij stelde zich hem voor, omgeven door honderden andere gevangenen, een cel dekend met vier van hen; en iedere blik op zijn vervallen gezicht, zijn diepliggende oogen, zijn vale wangen, riep een schrikbeeld bij haar op van iets dat hij moest hebben ondervonden.

Lois was meer met hem begaan dan zij zelf wist. Zij was zichzelf niet bewust van wat Bruce Richardson reeds doorzien had — dat haar mede-

lijden met dezen man de grenzen van het algemeene en onpersoonlijke had overschreden. Lois zou zelf verbijsterd zijn geweest bij de ontdekking, dat hij haar sluimerend moederlijk instinct had gewekt, en dat deze gevoelens zich hadden gekristalliseerd tot iets diepers en sterkers.

Er was veel, dat Lois niet wist omtrent Bob Terry en van den anderen kant was er veel, dat zij maar al te goed wist. Zij wist bijvoorbeeld, dat het hem niet ontging, dat zij, die zijn gezelschap zochten, zulks deden, omdat ze nieuwsgierig waren; ze wist, dat er geen zakenman in de stad was, die Bob zou vertrouwen. De verbitterde blik van den misdadiger schoot nu en dan plotseling uit zijn sombere oogen en bij tijden was hij schuw en schichtig als een schuldige. Maar in gezelschapskringen was men uiterlijk minzaam tegen hem, omdat hij

met de zijge stem en de uiterst-hoffelijke gedragingen, die de stad, het district en een goed deel van den Staat beheerschte.

En met Kathleen Shannon.

Lois kende Kathleen niet en kon zelf niet begripen, waarom zij dit meisje verafschuwde. Het drong niet tot haar door, dat zij jaloersch was. Ze dacht eenvoudig, dat ze zich bezorgd maakte voor Bob, omdat de zachtzinnige Bruce Richardson — die nooit kwaad van iemand sprak — zich minder sympathiek over haar had uitgelaten en geen hoogen dunk scheen te hebben van iemand, die in zoo nauwe betrekking stond tot John Carmody. De menschen fluisterden bovendien van de ongelukkige liefde, die de onkwetsbare Carmody voor dit opvallend-mooie meisje koesterde, en den ernstigen wensch van den rijken en schier almachtigen advo-

caat, dit eenvoudig volks-kind tot zijn vrouw te verheffen — en tenslotte van haar — natuurlijk gehuichelde — hardnekkige onverschilligheid voor zijn persoon. Berekening, anders niet, dacht Lois. Een avonturierster, ééne van het bekende intriganten-type — natuurlijk meende ze met terughouding en coquetterie haar doel des te zekerder te bereiken. Of misschien zag ze eerst nog uit naar mogelijke andere kansen, die haar nóg meer voordeel zouden brengen.

Maar dit alles scheen erop te wijzen, dat Kathleen Shannon geen geschik te vrouw was voor een jongen man, om vertrouwelijk mee om te gaan — zeker niet voor iemand, die innerlijk zoo ontderd en onevenwichtig was. Lois stelde zich het meisje voor: opzichtig, luidruchtig, onverschillig voor morele en maatschappelijke tradities, intelligent op het gesle-

pene af, de nicht van een veroordeelden misdadiger, en sprekend in hetzelfde afschuwelijke boeventaaltje, dat Bob Terry in de gevangenis had geleerd. Het was Kathleen, die Lois voor den geest stond als het werkelijk gevaar, waartegen zij Bob had te beschermen; en omdat zij aan niets anders kon denken dan aan die andere vrouw, was 't heel natuurlijk dat zij het gevaar, dat John Carmody opleverde, verkleinde en bijna over 't hoofd zag.

De deur van Bob's kamer ging open en hij kwam in de hall. Toen zij hem zag, scheen Lois' moed terug te keeren en ze kwam met een paar vlugge stappen naar hem toe.

„Bob," vroeg ze, „zou je vanavond niet thuis willen blijven? Ik wilde graag eens wat met je praten."

Hij keek haar aan zonder de minste uitdrukking in zijn oogen. „Waarom?"

„Dat kan ik je niet in een paar woorden uitleggen. Maar het is van gewicht. Wil je het doen?"

Bob had nog niet geleerd, te weigeren, maar hij stelde één vraag: „Alleen?"

„Ja — alleen. Oh! Bob — zul je Papa dan nooit zijn vergissing vergeven?"

En Bob Terry keek haar nu aan met een uitdrukking in zijn oogen, die haar deed rillen. Ze waren zoo hard als agaat en zijn stem was als het schuren van een vijl op staal. Wat hij zei, was: „Nee!" Kort en koud. Zij sidderde — toen begon ze weer op vriendelijken toon te spreken.

„Je blijft dus thuis?"

„Ja juffrouw." Hij bloosde zelf bij dat „juffrouw". „Ik zal dan even opbellen —"

Ze kon er niets aan doen, dat ze zijn telefoongesprek hoorde. Hij sprak met Alfred Gregory — den senator Al Gregory. Lois kende hem: hij was met Carmody geassocieerd.

Voor de oude smidse.

het nieuwtje van het oogenblik was: de man die drie jaren lang in de gevangenis had gezeten voor een misdrijf, dat hij niet had begaan.

Er waren er, die naar Borden's huis kwamen met de opzettelijke bedoeling, vragen te stellen. Er was één vrouw — een sociale werkster met veel belangstelling voor reclasseering en gevangenis-hervorming — die zich op een goeden middag liet aandienen met het plan, met Bob van gedachten te wisselen over haar theorieën betreffende het gevangenisleven. Hij had uit zijn hoek naar haar zitten staren met zijn donker-omkringde oogen en tenslotte was hij opgestaan en zonder een woord te spreken de kamer uitgelopen. De dame was geweldig beledigd en gechoqueerd geweest en ging de heele stad rond, aan haar vrienden vertellend, dat Bob Terry een bruto was en nergens anders thuishoorde dan in de gevangenis.

Lois wist, dat het publiek werkelijk geloofde, dat Terry daar thuishoorde. Individueel en „en masse" bood het een soort van opdringerige sympathie, terwijl het geen ander gevoel kende dan botte nieuwsgierigheid. Kranten en geïllustreerde bladen trachtten hem te interviewen, en bij één zoo'n poging herinnerde Bob zich plotseling, dat hij niet langer een onderdanige gevangene was en deelde een bijzonder onbeschaamden reporter mee, dat hij naar den duivel kon loopen. Deze journalist stooft terug naar zijn kantoor en schreef een interview neer, dat zijn hoofdredacteur wijselijk weigerde te drukken.

„Lasterlijk," zei deze, „en verduiveld onvriendelijk."

Toch waren het niet op de eerste plaats zulke dingen, die Lois Borden kwelden, hoe ellendig zij ze ook vond. De gedachte, die haar geen oogenblik rust liet, was, dat Bob toch niet heelemaal zonder contact met het leven was. Hier of daar had hij banden van sympathie en belangstelling aangeknoopt. Met John Carmody natuurlijk, den man

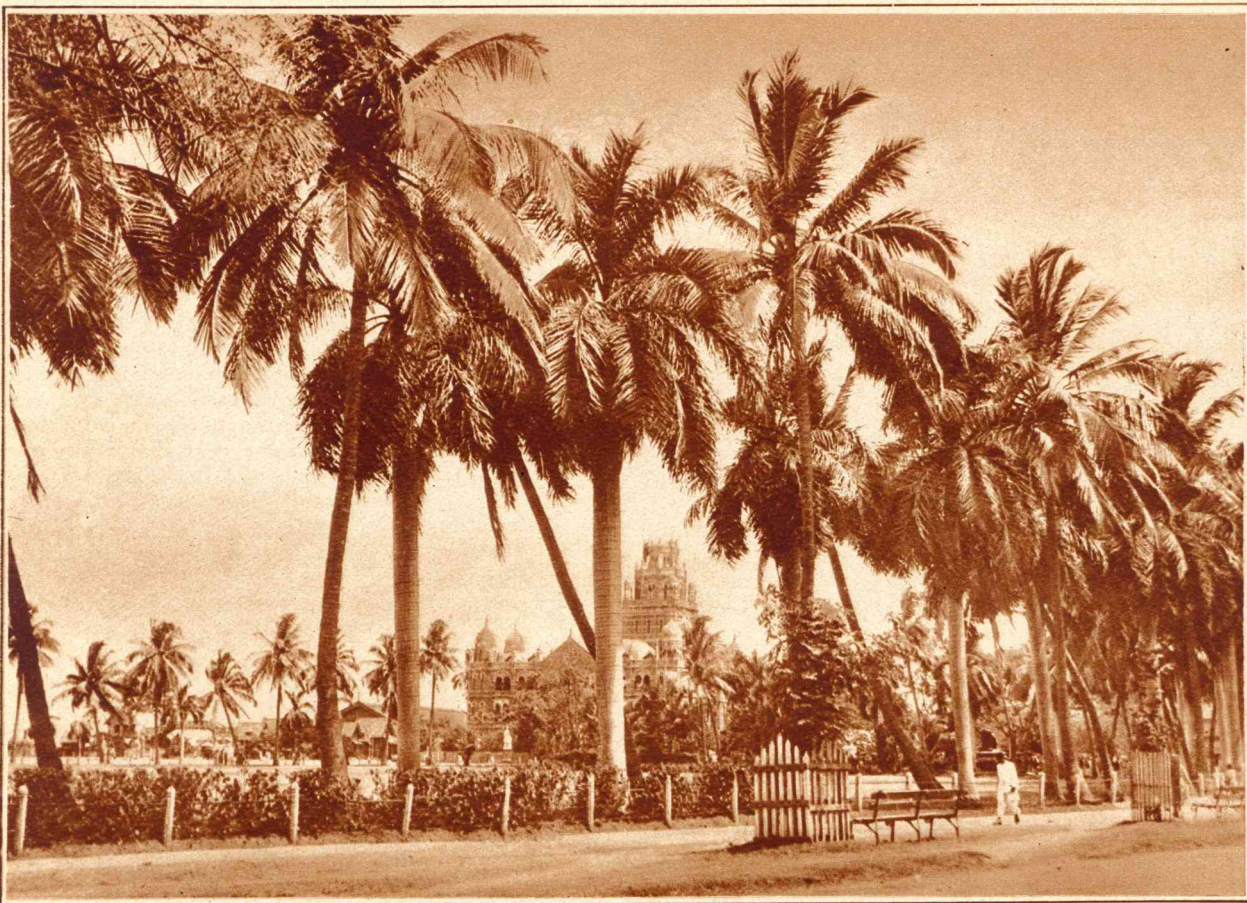
Stonden reeds vóór en in de Paaschdagen naast de narcissen- ook vele hyacintenvelden in bloei — sedertdien heeft de zon allereen nog rijkeren bloei uit de aarde te voorschijn getooverd. Het

Hollands Gl

lands Glorie

landschap benoorden Leiden is één weelde van geur en kleur, en welk een schilderijtjes men er vindt langs den voet van het Hollandsche duin, laat dit plekje onder Noordwijk op overtuigende wijze zien.

De Hornby Road, de geliefde wandelweg van Bombay.

Uit het land van Gandhi

Heel de wereld volgt met gespannen belangstelling het verloop van den strijd, dien de Britsch-Indische bevolking, onder leiding van den Mahatma („heilige man”) Gandhi, voert tegen de Engelsche heerschappij, bijzonder tegen de belasting op het zout. Wij brengen deze week eenige interessante foto's van land en volk, waarvoor onze lezers thans ongetwijfeld veel belangstelling zullen hebben

zei hij plotseling, op Duval's zak wijzend. Tegelijkertijd haalde hij met een pijlsnelle beweging een dolk te voorschijn. „Met dit wapen heb ik al minstens vijftig menschen naar betere oorden gezonden!”

Zijn gillende lach deed Duval het bloed in de aderen stollen. In de oogen van den man lag nu een waanzinnige gloed, zijn handen trilden van emotie. Duval was angstig naar den hoek van den coupé geschoven. Als een bliksemstraal drong het tot hem door, dat de man tegenover hem krankzinnig was. Want even plotseling als de uitbarsting gekomen was, even vlug was er een reactie ingetreden: groote zweetdruppelen parelden op het hoofd van den zonderlingen passagier, schichtig dwaalden zijn oogen nu door den coupé, zijn mond was half open, wat de bête uit-

drukking van zijn gezicht nog meer deed uitkomen. Nu en dan grinnikte de man zacht in zichzelf, terwijl hij zijn gezicht in allerlei grimassen vertrok.

Dan wendde hij zich opnieuw tot Duval, doch thans half-vertrouwelijk, zonder vijandigheid in zijn houding:

„Ik ben een wetenschappelijk moordenaar,” zei hij, en er was een geheimzinnige intonatie

EEN EMOTIONNEEL REISJE

In pijlsnelle vaart snorde de Parijsche Expres voort; de gloeiende oogen van de locomotief verlichtten het avond-donkere landschap langs de spoorbaan en tooverden er grillige figuren. Nu en dan vloog het ijzeren monster met donderend geraas een klein stationnetje voorbij, terwijl een gillend gefluit van de locomotief de stille rust der kleine dorpjes verstoortte.

Gaston Duval dommelde in een hoekje van zijn coupé. Hij was op weg naar Parijs en zou op één der tusschenstations zijn vriend René Morel ontmoeten, met wien hij de reis naar Parijs zou voortzetten. Doch daar het nog een uur zou duren, voor men dit tusschenstation zou bereikt hebben, soesde hij rustig voort, nu en dan opschrikkend, als de trein een scherpe bocht moest maken en hij daardoor onzacht met den zijwand van den coupé in aanraking kwam.

Plotseling werd Gaston Duval, ondanks zijn slaperigheid, zich van een zeer onaangenaam gevoel bewust. Een rilling voer hem door de leden en langzaam opende hij de oogen. In den coupé was slechts één medepassagier aanwezig. Vaag herinnerde Duval zich, dat de man ongeveer een kwartier geleden was ingestapt, een feit, waaraan hij door zijn slaperigen toestand geen aandacht had geschonken. Van onder zijn half-gesloten oogleden keek Duval den man aan: deze fixeerte hem sterk en in zijn loerende oogen lag een stekende, vijandige uitdrukking!

Weer rilde Duval en zijn slaperigheid maakte plaats voor een gevoel van angst, een gevoel, dat hem een groot gevaar dreigde! Hij sperde zijn oogen nu wijd open en keek den man tegenover hem recht in het gelaat. Als onwillig sloeg deze even de oogen neer, om onmiddellijk daarna op zijn beurt van tusschen zijn halfdichte oogleden naar Duval te gluren. Een valsche trekje was om zijn mond, waarvan de bovenlip door een zwaren borsteligen knevel bedekt was.

Even schoot met schrik de gedachte door Duval's hoofd, dat het de beruchte treinroover Clément Vautel wel eens zou kunnen zijn, die er zijn specialiteit van maakte, reizigers, die zich alleen in een coupé bevonden, te berooven,

DOOR J. P. BALJÉ

en er zelfs niet voor terugdeinsde, het mes, of de revolver te gebruiken, als zijn slachtoffer zich te weer stelde. Doch direct verwierp hij dat idee. De man tegenover hem maakte zeer zeker geen betrouwbaren indruk, maar met Vautel had hij toch niets gemeen. Tallooze malen was Vautel's portret door de politie in de dagbladen gepubliceerd, en Duval's vrienden hadden hem zelfs een paar keer ermee geplaagd, dat hijzelf een lichte gelijkenis met den beruchten schurk vertoonde. Terwijl zijn vis-à-vis een man was, minstens een hoofd grooter dan hij, met grove, haast bête gelaats-trekken en in niets op Vautel gelijkend.

Toch scheen de kerel weinig goeds in den zin te hebben, want zijn blik bleef steeds op Duval gericht. Deze had ongemerkt zijn rechterhand in den zak gestoken en omklemde nu met kracht zijn boksbeugel. Mocht de man hem aanvallen, dan zou hij zijn huid duur verkoopen.

Een breede grijns verscheen op 's mans gelaat:

„Daar zou ik bij mij maar niet mee beginnen!”

Het aantal Britsch-Indische emigranten is ieder jaar nog zeer hoog. Hier ziet men een groep aan boord van een schip, dat hen naar het nieuwe vaderland, Australië, zal brengen.

Indische straatmuzikanten, met trommels en fluiten uitgerust, geven een uitvoering in een der talloze arme dorpen.

in zijn stem. „Als ik dood, doe ik dat volgens de regelen der kunst. Nooit zal ik in het wilde weg een stoot toebrengen. Dat is het werk van beroepsmoordenaars, van stumpers en beginnelingen. *Ik heb mijn werk lief!* Als ik u straks dood, dan mag ik geen fouten maken. U moet binnen een minuut zijn doodgebloed! Dat is voor u het prettigste!” En weer gierde zijn lach door den coupé.

Duval voelde het koude angstzweet langs zijn rug loopen. Het duurde nog minstens een kwartier, eer het volgende station bereikt zou zijn, het station, waar hij zijn vriend zou ontmoeten. Doch de gek maakte geen aanstalten, om zijn bloedige voornemens uit te voeren. Misschien was er nog een kansje, dat hij aan het dreigende gevaar zou ontsnappen. Vijftien minuten moest hij trachten de aandacht van den gek van zichzelf af te wenden.

„Hebt u nooit den moordenaar Vautel ontmoet?” vroeg Duval met een stem, die hemzelf vreemd in de ooren klonk, toonloos en schor als ze was.

De gek kromp ineen, het trillen van zijn handen werd erger, zijn gezicht verstarde in een angstigen grijns.

„Vautel!” fluisterde hij en steeds meer schoof hij naar den anderen kant. „Ken je Vautel?” gilte hij dan, Duval scherp fixeerende.

Snel gingen Duval's gedachten. De man scheen angst voor Vautel te hebben, mogelijk kon hij hem met dien naam ontzag inboezemen. Als hij hem in bedwang kon houden tot het volgend station, was hij gered.

„Of ik Vautel ken?” antwoordde hij en hij poogde zijn stem vastheid te geven. „Ik ken hem als mezelf!” En hij stiet een kort, zenuwachtig lachje uit.

Ontzetting stond in de oogen van den gek. De naam Vautel scheen op hem een magischen invloed te hebben. Hij zweeg en bleef schuw naar Duval loeren. Minutenlang starden zij elkaar aan, iedere beweging bespiedend. Nu en dan gleden hun blikken naar buiten, om ze dan direct weer terug te wenden.

Langzamerhand minderde de trein vaart en Duval's hart begon weer sneller te kloppen. Dadelijk zou de trein stilstaan en daar hij met zijn vriend had afgesproken, in één der voorste coupé's plaats te zullen nemen, zou deze het compartiment vlug genoeg gevonden hebben. Met hun beiden zouden ze den gek wel kunnen overmeesteren. Want den coupé verlaten durfde Duval niet. Nog altijd had de krankzinnige den dolk in de hand. Als hij een beweging maakte,

zou de kerel vermoedelijk toestooten!

De remmen knarsten en met een schok stond de trein stil. Doodstil bleven de beide mannen zitten, elkaar niet uit het oog verliezend. De seconden schenen voor Duval uren te duren. Eindelijk werd het portier opengerukt en met een zucht van verlichting zag hij zijn vriend instappen.

„Hallo, Gaston!” begroette deze Duval. „Wat zit jij betoeterd te kijken.” Dan zich omwendend om zijn bagage in het net te deponeeren,

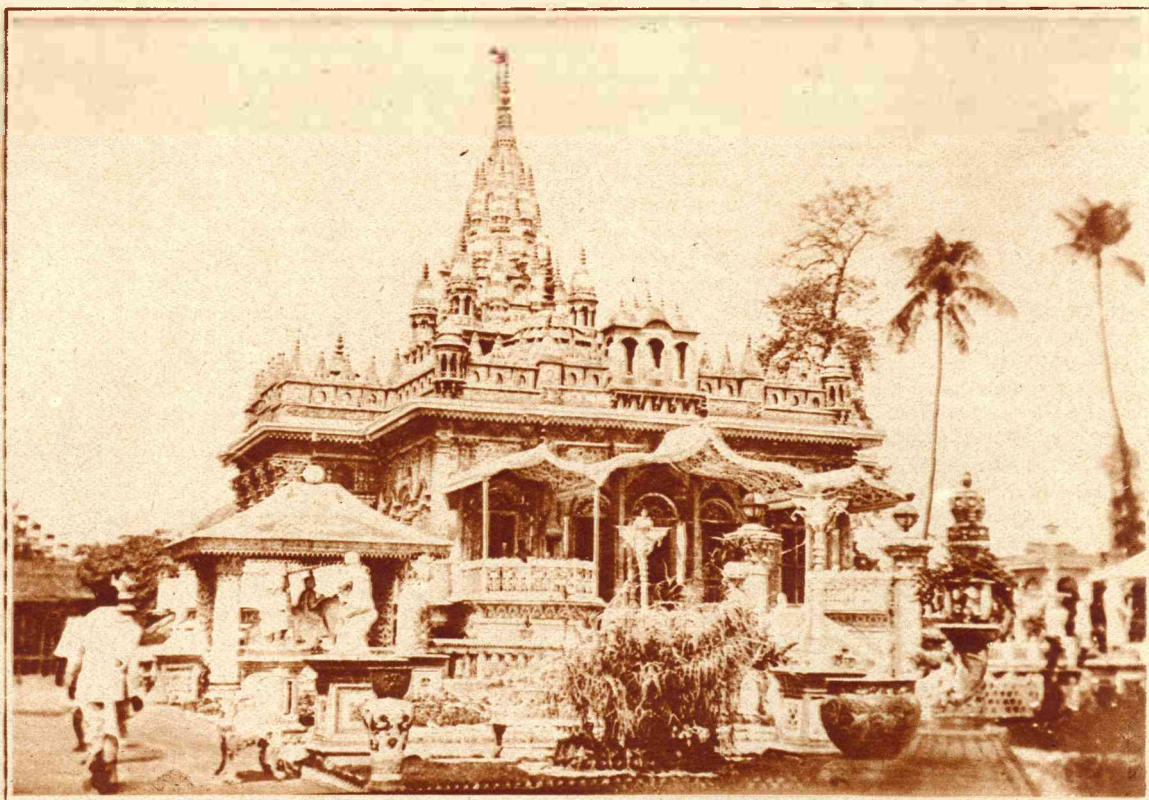
„Nambia”, zuster van den Indischen dichter Saronigi Naidu, en gedurende zes jaren belast met onderwijs in de Engelsche taal aan de Berlijnsche Universiteit, is in haar vaderland teruggekeerd.

ziet hij Duval's zonderlingen mede-passagier. „Hé, Pierre, dat is een ware verrassing. Wat doe jij in deze streken?” roept hij verbaasd uit. „Hebben de heeren al kennis gemaakt? Sjonge, wie zou dat gedacht hebben, dat ik zoo laat op den avond nog twee vrienden zou ontmoeten! Vertel eens op, hebben jullie een prettige reis gehad?”

Even nog heerschte er een diepe stilte in den coupé, dan drukken de beide mannen hun vriend onstuimig de hand.

En als de trein weer aan het rollen is, vertellen zij hun vriend, hoe zij *elkaar* van moorddadige plannen verdacht hebben, hoe Duval door zijn mede-passagier, dank zij zijn noodlottige gelijkenis met Vautel, voor dien gruwelijken misdadiger werd gehouden, om welke reden de ander zich gek hield, om zoodoende te trachten, den gewaanden moordenaar schrik in te boezemen, en hem van zijn bloeddorstige plannen te doen afzien!

De Djan tempel, een der machtigste monumenten van den Boedistischen godsdienst, te Calcutta.

Van Over de Grenzen

De Antwerpsche Wereldtentoonstelling wordt morgen geopend. De expositie der Oud-Vlaamsche kunst wordt ondergebracht in dit monumentale kerkgebouw, dat daarvoor op het tentoonstellingsterrein verzezen is.

De olifant wordt gepedicuurd in den Londenschen Zoö.

De Antwerpsche Wereldtentoonstelling. Een uitgebreide Oud-Vlaamsche stadsmijk is naast de royaal opgezette expositie verzezen en ook hieraan zijn geene kosten of moeite gespaard. Dit is een der knusse doorkijkjes uit een oud poortje op de fraai geïmitteerde oude bouwsels.

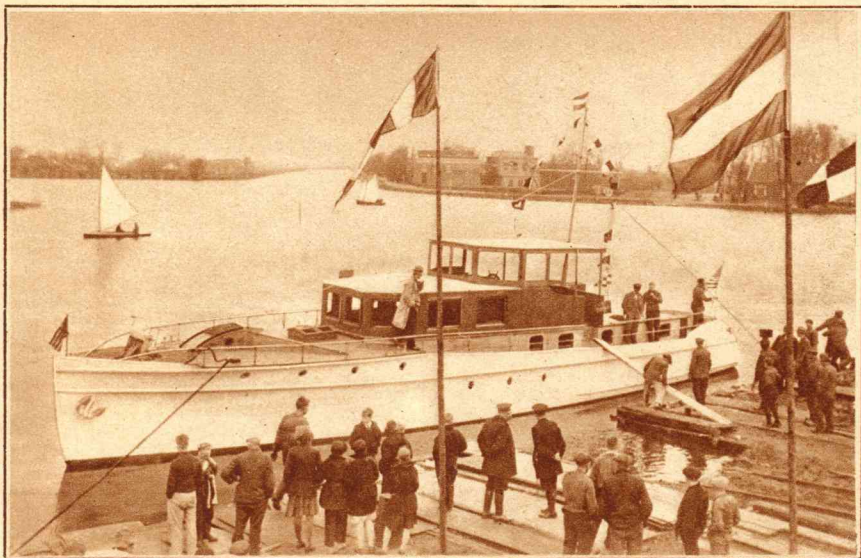

Een zwaar karweitje: de drie jongedames Mawbey uit Londen zijn uit Amerika teruggekeerd, waar zij voor eenige films zijn opgetreden. Zij wijden zich nu met hart en ziel aan het gazon van haar ooms tuin in Golders Green.

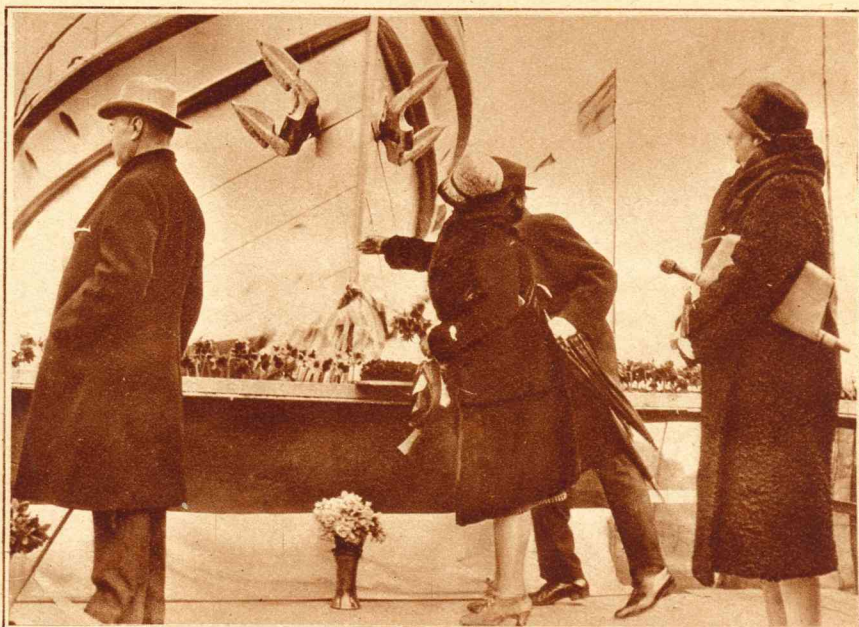

In het St. Bartholomew's Hospital te Londen wordt een tentoonstelling gehouden van vroegere en tegenwoordige genees- en heilkunde. Een der patiëntjes maakt hier kennis met een Westafrikaanschen Medicijnman. Maar enthousiast is hij er niet over.

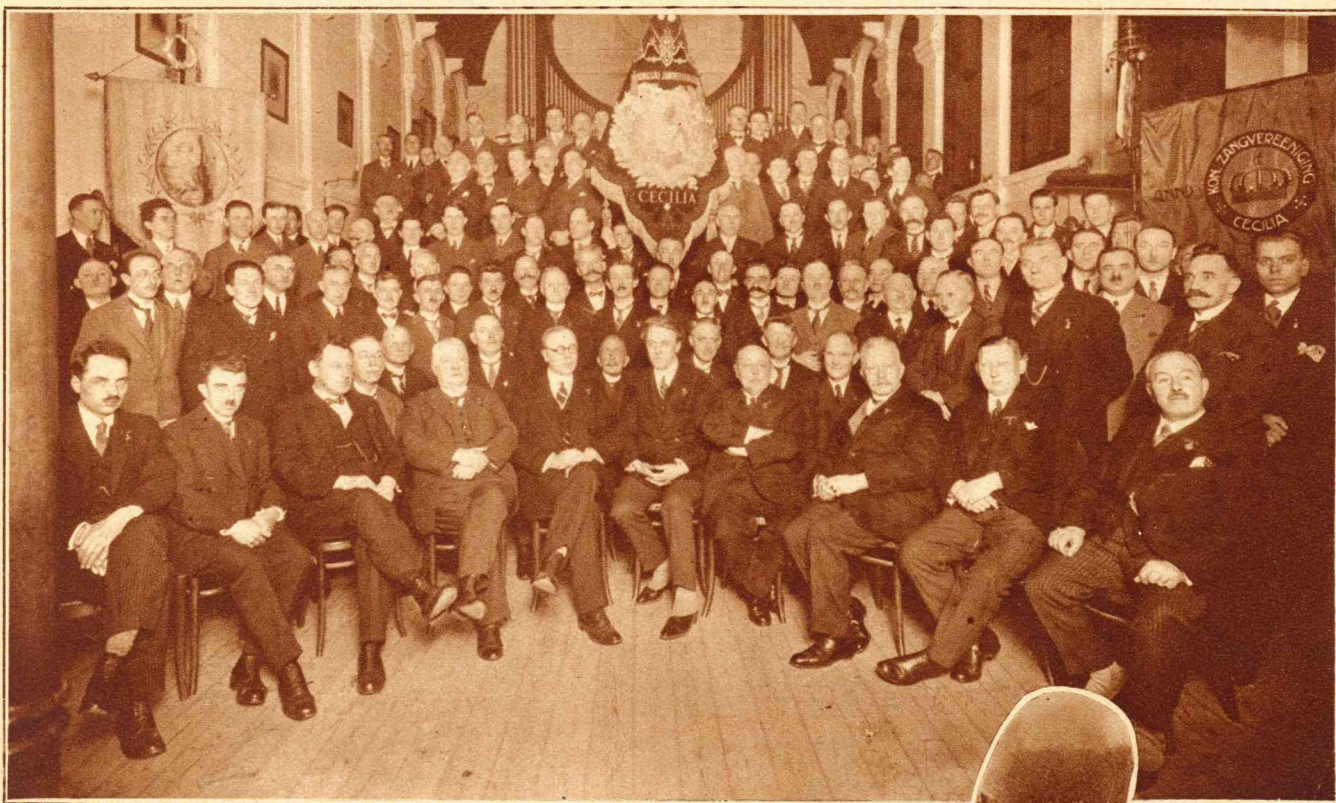

Van de jachtwerf De Kaag (fa. Akerboom en Van der Lent) te Alkemade werd Zaterdag jl. te water gelaten de General Wood, het eerste der serie jachten, die op initiatief van den in New York gevestigden Nederlandschen ingenieur F. van Rossen Hoogendijk op Nederlandsche werven gebouwd worden voor rekening van het Leonard Wood Memorial Fund, dat zich de Leprebestrijding in de Philippijnen ten doel stelt. Een mooi succes voor den Hollandschen scheepsbouw.

Mevrouw Diekmā, de echtgenoot van den Amerikaanschen Gezant bij ons Hof, verrichtte de doopceremonie bij den stapeloop van het jacht General Wood.

Op 23 en 26 April, 6 en 10 Mei organiseert de Koninklijke zangvereniging Caecilia te 's Hage uitgebreide feestelijkheden ter gelegenheid van haar honderdjarig bestaan. Wij geven hierbij een foto van bestuur en leden der honderdjarige, maar nog altijd levenskrachtige vereniging.

Te Loosduinen vierde de heer Moerman dezer dagen zijn zilveren jubilé als tuinbaas in dienst van de firma de Vletter aldaar.

Onder groote belangstelling en sympathie heeft te Oegstgeest dezer dagen de heer L. den Ouden, oud-hoofd der Openbare Lagere school aan den Morsch, zijn tachtigsten verjaardag mogen vieren.

Veertig jaar lang is mej. Joh. Mashammer op 3 Mei a.s. in dienst bij de familie Heldens Picks te Scheveningen.

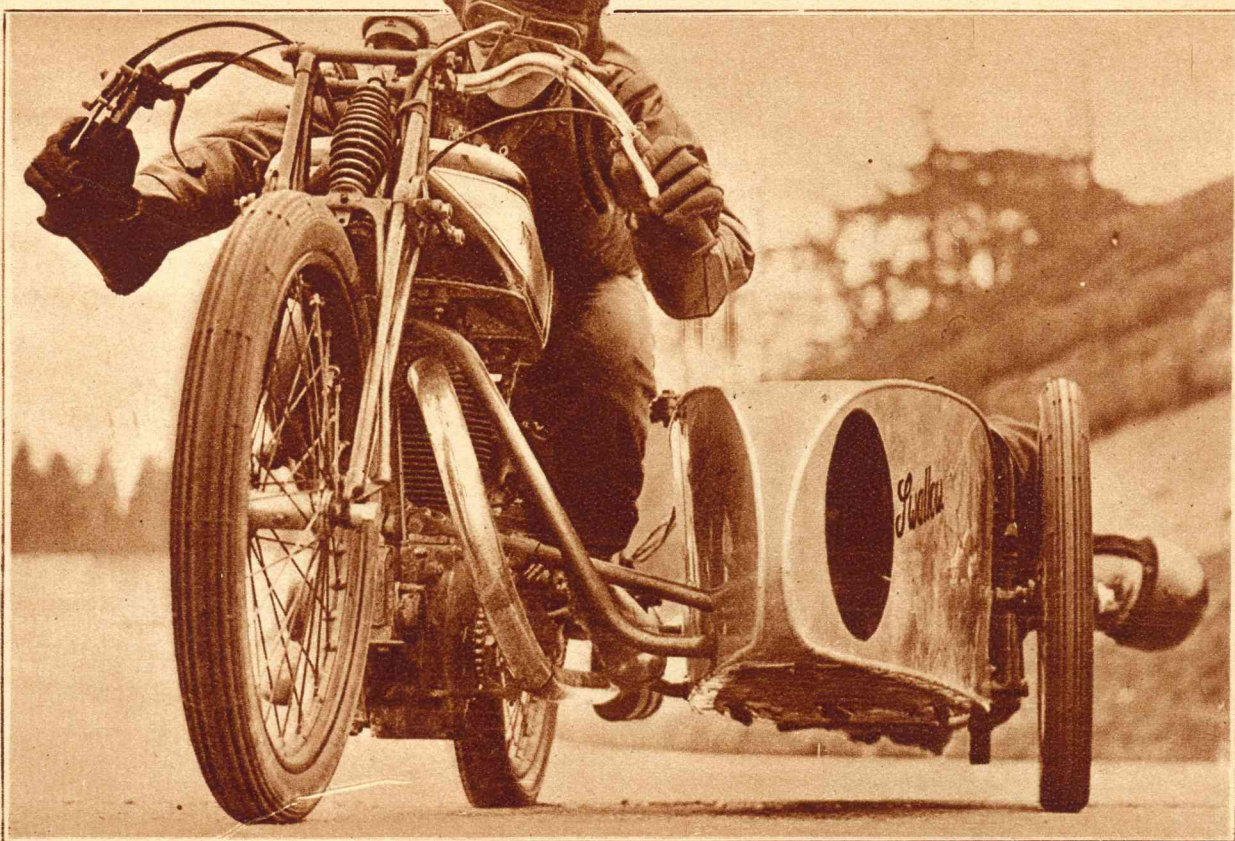

Bij de fa. Mortelmans te 's Gravenhage hoopt op 2 Mei a.s. de heer A. Waasdorp zijn 25-jarig jubileum als papier-snijder te vieren.

Gemengd Nieuws

De heer A. G. A. Wamsteeker te 's Hage heeft 15 dezer den dag mogen herdenken, waarop hij voor 25 jaar bij het nijverheids-onderwijs werd benoemd. De jubilaris is thans werkzaam aan de Tweede Ambachts-school hier ter stede en uit ruimen kring werden hem blijken van belangstelling op den feestdag.

Zes en zeventig mijlen in de bocht! De racer R. Harris bij een zijner laatste prestaties te Brooklands.

VROUWENLEVEN

NIEUWIGHEIDJES.

Een aardig nieuwigheidje voor dezen zomer zijn de luchtige mantelpakjes van dunne gebloemde stof, waarbij een witte of in elk geval effenkleurige blouse wordt gedragen en waarvan het manteltje mouwloos is. Een echt zomersche, luchtige en fleurige dracht.

Blouses zijn weer echt in de gratie gekomen en dus wordt daar ook weer bijzondere zorg aan besteed. Naast de praktische hemdblouse in allerlei variëteiten zien we ook veel andere modelletjes, versierd met sierlijke kraagjes, strikken en jachts.

Onze eerste afbeelding vertoont een voile blouse, rijk versierd met Bulgaarsch borduurwerk, ontworpen door mevrouw Hayaute Lehmann. De wijde, aangeknippte mouwen zijn aan de polsen ingerimpeld met smockwerk.

Parasols zullen, nu de algemeene mode meer specifiek vrouwelijk is geworden, ook weer meer worden gedragen. Het model van onze afbeelding is van Wigdoor.

Blauwe zijde met goudkleurige bloemen vormt het materiaal van dit nieuwe snuffje.

Het zomerpakje voor den jonheer. Er zijn vele moedertjes, die het heel wat makkelijker vinden, voor haar kleine meisjes de passende kleding te te vinden dan voor de kleine jongetjes.

Hier is nu 'n keurig pakje, waarmee Broer op mooie zomerdagen kan uit wandelen gaan en dat ook zeer geschikt is voor de een of andere feestelijke gelegenheid.

Het blousje van witte waschzijde met 'n valencienne-kantje versierd en met 'n strik in de donkere kleur van 't opgeknoopte broekje is iets apart, terwijl 'n katoenen blouse zonder kantgarneering meer geschikt is voor alledag.

'n Zuidwester compleet 't costuum van den kleinen baas. P.D.

DE JURKEN VAN VERLEDEN JAAR

Op allerlei manieren kunnen onze jurken van een vorig jaar veranderd en gemoerniseerd worden.

Het te korte japonnetje kan onder de armen worden afgeknipt, waarna men het laat zakken tot 't de vereischte lengte heeft. De jurk moet dan een nieuw bovenstuk hebben, dat in afstekende kleur kan worden genomen, ofwel effen bij een gebloemde jurk en omgekeerd. Een smal ceintuurtje kan dan 't middel omsluiten, ofwel het heupstuk wordt strak

gespannen en de rok daaronder zoo ruim mogelijk gelaten.

Bij een japon met mantel kan op ongeveer dezelfde manier worden gewerkt. Dan kan men echter beter de jurk veranderen in een rok om bij blouses te dragen. De mouwen kunnen dienen om den rok door ingezette plooiën of godets te verwijderen.

Van een gladde, wat te korte japon kan men ook iets heel elegants maken, als men er een rond geknipten rok overheen legt. Dien rok zet men aan een breede ceintuur, welke van voren bijeengenomen en over elkander gelegd wordt. De overrok neemt men van achteren een flink stuk langer dan de jurk en laat hem naar voren toe oplopen. De voorbaan van de jurk blijft gedeeltelijk onbedekt. De japon ziet er dan weer heel modieus uit.

Nog een andere manier,

Zomer in 't land en nieuwe parasols op komst! Model van blauwe zijde met goudkleurige bloemen.

heupen wordt aangebracht. Met de mouwen en het uitvallende voorstuk kan de rok opzij en van achteren verwijld worden. De nieuwe mouwen worden gegarneerd met de oude stof, terwijl een smal gestrikt ceintuurtje en een strik op den linker schouder weer van de garneeringsstof genaaid worden.

THÉRÈSE.

HEL LASTIGE BIESJE!

Het afwerken van de rond geknipte rokken is iets, dat velen een der grootste moeilijkheden vinden bij het zelf-maken der japonnen. Toch kan dit keurig netjes en zonder zwaarigheid geschieden en wel op de volgende wijze:

Men rijgt den zoom van den rok, op de vereischte lengte, naar den rechter kant om, waarbij men erop let, met den rijgdraad een halven centimeter van den kant te blijven en stikt vervolgens precies langs dien rijgdraad. Dan knipt men den zoom rondom mooi gelijk af, zoodat er twee centimeter overblijven. De veiligste manier hierbij is, een kartonnetje te knippen van twee centimeter breed, waarin, ter hoogte van een halven centimeter, een inkeping is geknipt en dit, zoowel bij het rijgen als bij het afknippen, telkens als maat te gebruiken.

Is de zoom keurig gelijk afgeknipt, dan vouwt men hem om en zoomt het biesje aan den linkerkant, zonder door te steken, precies op het stiksel van 't opnaaisel.

Men verkrijgt op deze manier, op gemakkelijke wijze, een keurig smal biesje, dat dan alleen maar behoeft te worden gestreken om geheel „af” te wezen.

C. T.

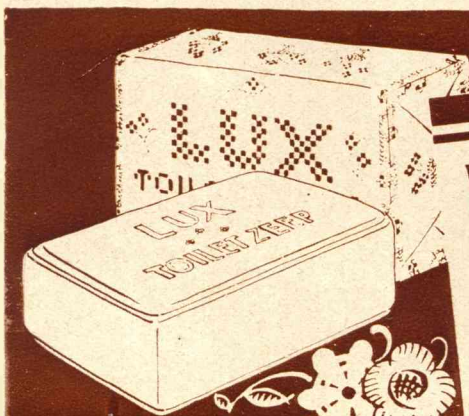
Voile blouse, rijk versierd met Bulgaarsch borduurwerk.

Een sierlijk pakje voor kleinen broer. Blouse van witte waschzijde en donkerblauw opgeknoopt broekje. Witte Zuidwester.

waarbij de jurk echter alleen wijder wordt gemaakt en niet langer — geschikt dus als er 'n zoom kan worden uitgelaten — is de volgende:

Men neemt een garneeringsstof voor de mouwen en voor een rond geknipte voorbaan, welke onder de

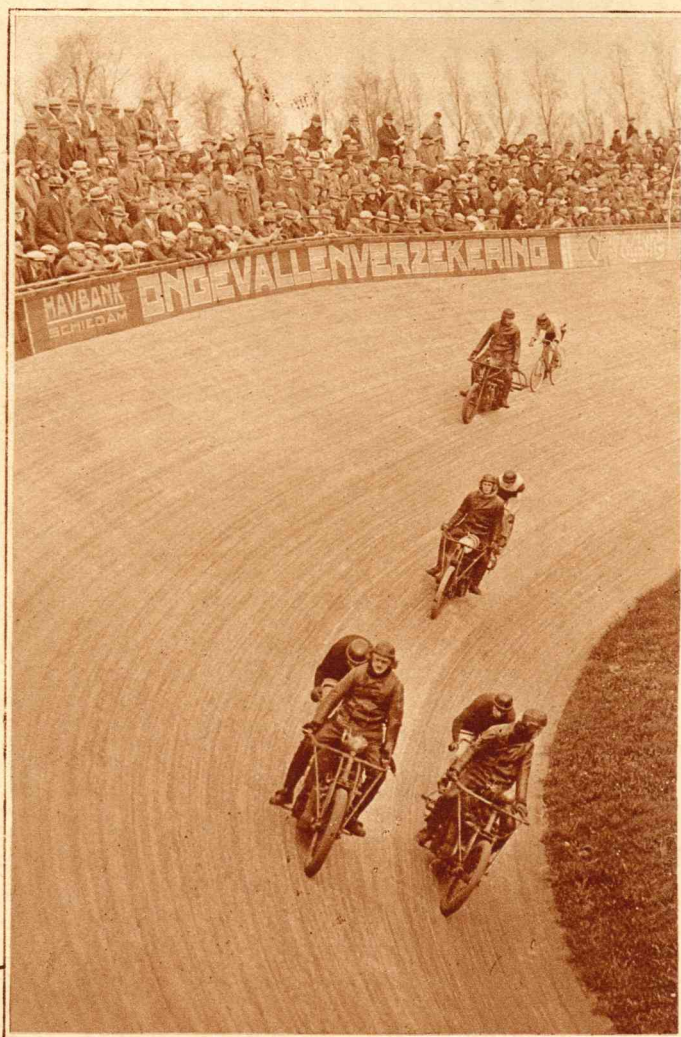
LUX TOILET ZEEP
VOOR EEN FRAAIE HUID.
ZACHT - WELRIEKEND - WIT.
25 CTS. PER TABLET
N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ. VLAARDINGEN
LTZB-038

De openingswedstrijden op de Rijswijksche Wielersbaan op 2en Paaschdag. De start voor de match a quatre over 4 ronden. Van l.n.r. D. van Dijk, P. Leene, Bontekoe en v.d. Leur (winnaar)

De Rijswijksche Wielersbaan geopend. Een aardig overzicht tijdens de race achter groote motoren. Vier renners in de bocht.

Courses op Duindigt. Present H. wint den Amalia-Prijs.

SPORT IN DE RESIDENTIE

H.V.V. verliest op Goeden Vrijdag van Karlsruhe. Moment uit deze aardige match voor 't doel der Hagenaars.

Veteranenvoetbal op 't terrein van V.U.C. Het Fritz Hirsch team, dat strijd leverde tegen de V.U.C. veteranen.

Fritz Hirsch op de groene vlakte in actie. Een der vele buitelingen van den grooten operette-man, die zich op de planken blijkbaar beter thuis voelt dan op het voetbalveld.

Waar is mijn Vader?

Weggehaald! riep Margery uit, „denkt u dan, dat ze ontvoerd is?”

„'t Is in ieder geval mogelijk. Maar het blijft 'n raadselachtig geval. Weet u zeker, dat er geen kasten of ongebruikte kamers zijn, waar, in geval van moord, het lijk verborgen zou kunnen zijn?”

„Ik zou niet weten waar,” zei Margery, maar ik zag de gelaatsuitdrukking van Wardrop onmiddellijk veranderen. Hij zei echter niets, maar keek met gefronste wenkbrauwen naar den vloer, de handen diep in zijn jaszakken.

Op Margery begon de inspanning van den dag haar uitwerking te toonen. Ze begon zacht te huilen en met een air van eigendomsrecht, dat mij een beetje ergerde, sprak Wardrop haar aan.

„Je moet 'n poosje gaan liggen, Margery,” zei hij, en hij stak haar de hand toe om haar te sterken. „We zullen vragen of mevrouw Mellon zoolang bij tante Letitia komt, en jij moet wat gaan slapen.”

„Slapen!” zei ze minachtend, „slapen, als er zulke dingen gebeuren? Eerst vader, en nu die lieve oude tante Jane! Harry, weet jij waar mijn vader is?”

Hij zag haar aan, alsof hij de vraag had verwacht en het antwoord gereed hield.

„Ik weet, dat hij gezond en wel is, Margery. Hij was... uit de stad. Als er niet iets tusschen was gekomen, de laatste uren, zou hij vandaag thuisgekomen zijn.”

Zij haalde diep adem van verlichting.

„En tante Jane?” vroeg zij Hunter, naar de zoldertrap gaande, „u denkt, dat ze nog leeft?”

„Tenminste — zoolang we niets méér gevonden hebben,” zei hij rondt. „Waar rook is, daar is waarschijnlijk ook vuur; waar een moord bedreven is, moet er een lijk zijn.”

Toen de twee weg waren, ging Hunter op een koffer zitten en haalde een sigaar te voorschijn, die er uit zag als een bom.

„Wat denk je er van?” vroeg ik, toen hij niet van plan scheen te spreken.

„Ik zal 'n boon worden als ik het weet,” antwoordde hij, „het is hier benauid.”

„Het raam kan open,” veronderstelde ik. Hij ging erheen en slaagde, en toen hij terugkwam, lag er een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat. Hij ging zitten en blies een paar dikke rookwolken uit.

„Op de eerste plaats,” begon hij, „kunnen we gerust aannemen, als ze niet krankzinnig was of slaapwandelde, dat ze niet in haar nachtpon is uitgegaan, en er was niet één kleedingstuk weg. Ze is niet in een rijtuig ontvoerd, als ze ontvoerd is. Er zijn in die laan geen sporen van wielen jonger dan een week, en bovendien zeg je, dat je niets gehoord hebt.”

„Niets,” zei ik beslist.

„Dus, als ze niet met een ballon is opgestegen, want dan kwam 't er niet op aan wat ze aan had, moet ze nog hier ergens zijn. Het ligt er maar aan, hoe zwaar ze gewond was.”

„Is het zeker, dat zij gewond was?” vroeg ik. „Die afdruk van een hand, — die is niet van miss Jane.”

Ten antwoord nam Hunter mij mee naar de trap naar de plek, waar de vlek op de leuning nog zichtbaar was, duidelijk en weerzinwekkend. Hij legde zijn eigen zware hand er vlak onder op de leuning.

„Denk je eens in,” zei hij, „dat je iets heel stevig vast grijpt; wat gebeurt er dan met je hand?”

„Die verbreedt zich,” gaf ik toe, begrijpend wat hij meende.

„Kijk nu naar deze vlek. Zie je wat 'n korte vingers? 't Is een kinderhandje, hij de mijne vergeleken. De breedte komt van de drukking. Zooals je ziet, zijn de vingers naar beneden gericht. Op de een of andere manier is de inbreker, zooals we hem voorloopig maar noemen zullen, in huis gekomen. Laten we zeggen met behulp van een

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

ladder, die tegen 't raam daar bij die kast leunde.”

„Een ladder!” riep ik uit.

„Ja, er vlak onder staat een tuinladder. Nu, — hij gaat deze trap af, met een vooropgezet doel. Hij weet, dat er dingen van waarde liggen in dat muurkastje op miss Jane's kamer. Hoe komt hij daar binnen? De deur van de bovengang is ge-

Professor Priem Pruttelt:

„Ik heb ook bloemen, maar hoor je mij zoo schreeuwen?”

sloten en gegrendeld, maar de deur van de badkamer niet — en uit de badkamer kun je met een deur in de slaapkamer komen — en op die deur is geen grendel, alleen maar een slot. Dat soort slot houdt hoogstens een minuut of drie op. Miss Maitland sliep nogal licht. Toen ze wakker werd was ze te veel geschrokken om te schreeuwen; ze probeerde naar de deur te gaan, maar ze werd tegengehouden. Eindelijk ontsnapte ze langs den weg, dien de indringer gekomen was, en holde de gang door. Alle deuren waren op slot. Doodsbenauwd rent ze de zoldertrap op en wordt daar aangegrepen. Dit klopt met wat miss Margery vertelt van voetstappen vooruit en achteruit.”

„'t Is afschuwelijk!” riep ik uit. „En ik zat aan den anderen kant van de gang rustig te rooken!”

„Hij nam haar weer mee de trap af, waarschijnlijk moest hij haar half slapen. Eéns krijgt ze de leuning te pakken, en daar klemt ze zich krampachtig aan vast, waarvan het spoor achterblijft.”

„Maar waarom sleepte hij haar naar beneden?” vroeg ik verslagen. „Waarom kon hij niet pakken wat hij hebben wou en dan weggaan?”

Hunter rookte en peinsde.

„Waarschijnlijk moest ze hem den sleutel van het ijzeren deurtje geven,” meende hij. „Dien had ze weggestopt, en de tijd was kostbaar. Wisten we maar een zwart schaap van de familie, bijvoorbeeld, die wist waar de oude dames haar geld bewaarde, en die momenteel in verlegenheid zat;

die 't huis door en door kende, en die...”

„Fleming!” riep ik ontzet.

„Of zelfs onze jonge vriend, Wardrop,” zei Hunter rustig. „Hij heeft nog een uur te verantwoorden. De poging om in huis te komen kan wel opzettelijke misleiding zijn, en wie zal zeggen, of datgene, wat volgens hem uit zijn tasch gestolen is, niet juist dat is, wat hij even te voren uit het kastje van miss Jane gekaapt had?”

Het duizelde mij van het pogen, de luchtige verbeelding van Hunter te volgen. Maar ons doel was, de oude dame te vinden, en hier althans stonden wij voor hetzelfde raadsel!

„Maar waar is ze dan nu!” vroeg ik. Hij peinsde. Hij was gaan zitten op de smalle trap, en wreef nadenkend met de hand langs de kin. „Half twee, zegt miss Margery, hoorde zij het lawaai; kwart vóór twee hoorde zij Wardrop aan de luiken. Hoor eens, Knox, één van beide: of het lijk van die vrouw is hier ergens in huis, of zij is de straatdeur uitgevlucht, juist vóórdat zij naar beneden ging, — en in dat geval is 't op geen stukken na te zeggen waar ze is. Was er nu nog ergens een kamer, die we niet nagezocht hebben...”

„Ik zou zoo zeggen, dat die er wel is,” zei ik, denkend aan het gezicht van Wardrop een paar minuten geleden. En juist op dat oogenblik voegde Wardrop zelf zich bij ons.

„U sprak over een ongebruikte kamer of een geheime kast, meneer Hunter,” zei hij zonder een spoor van geraaktheid, „zulke sensationele dingen hebben we hier niet, maar het is 'n oud huis, met allerlei vreemde hoeken en gaten, en onmogelijk is het niet, dat in één daarvan...” Hij zweeg en slikte. Wat Hunter ook denken mocht, wát ik zelf overigens tegen Harry Wardrop mocht hebben, op dat oogenblik kwam het voor mij vast te staan, dat hij geenerlei schuld had aan de geheimzinnige verdwijning van miss Jane.

Onze nieuwe speurtocht begon met een afgesloten en ingemuurd wijnkelder, sinds lang niet meer gebruikt, en die slechts toegankelijk was door een smal raampje in den steenen voet van het huis. De spinnewebben voor het raampje zeiden al vooruit, dat hier niets gepasseerd was, maar toch dwongen we Robert, den tuinman, er door te kruipen, ongeacht zijn protest.

„Daar is niets in, dat zeg ik u toch,” hield hij vol, met één been over den rand. „Wie weet hoe 't er is, na al die jaren. Ik ben hier al twintig jaar bij de dames Maitland, en ik heb nog nooit aan een touw in een kelder hoeven te zakken.”

Hij ging, omdat we drie tegen één waren, maar na zestig seconden was hij weer boven, met het bericht, dat de steenen even kaal waren als zijn kruin.

Wij haalden iederen koffer in de zolderkamer van zijn plaats, hoewel we begrepen, dat geen mensch ter wereld dit den nacht tevoren had kunnen doen, zonder de heele familie wakker te maken, en zoo werd het ons mogelijk een diepe kast te openen, die niets bleek te bevatten dan netjes bij elkaar gebonden nummers van stichtelijke weekbladen, van het jaar 1860 af.

Tuin en erf waren duim voor duim nagezien zonder ook maar het minste spoor op te leveren, en nu stonden wij met z'n drieën elkaar aan te kijken. De dag was bijna voorbij, en we waren precies zoo ver, als toen we begonnen. Hunter had een paar man uitgezonden door de stad en den omtrek, maar er was geenerlei bericht van hen gekomen. Miss Letitia had het wachten opgegeven en was naar bed gegaan, en daar lag ze heel rustig, zooals oude menschen dat kunnen, maar met een zachtzinnigheid, die angstig aandeed.

Om vijf uur belde Hawes mij op van het kantoor en smeekte mij bijna schreiend, terug te komen en mijn zaken te behartigen. Toen ik zei, dat ik niet kon, hoorde ik hem kreunen terwijl hij den hoorn ophing. Hawes verbeeldt zich, dat hij, door te zor-

No. 6

gen voor de tijdschriften in mijn wachtkamer en door mij over te halen tot de weelde van een Turksch tapijt, mijn practijk tot den tegenwoordigen bloei heeft gebracht. Toen ik van de telefoon kwam, stond Hunter op het punt, naar de stad terug te keeren en Wardrop liep heen en weer in de hall. Opeens staakte hij deze onrustige wandeling en hield den detective op diens weg naar de deur tegen.

„Hoe is 't mogelijk!” riep hij uit, „ik heb vergeten, u naar de kast onder de zoldertrap te brengen!”

Wij snelden naar boven en Wardrop wees ons het paneel, dat opzij schoof, als hij op een knop onder het karpert drukte. De duisternis in die kast deed griezelig aan. Ik ging een stap achteruit, terwijl Hunter een lucifer aanstreek en er in keek.

De kast was leeg.

„Ik zou er maar niet in gaan,” zei Wardrop. „Hij is in jaren niet gebruikt en 't is er zwart van 't stof. Ik heb 't hok zelf ontdekt en 't miss Jane gewezen. Ik geloof, dat miss Letitia niet eens weet, dat 't er is.”

„In jaren niet gebruikt!” herhaalde Hunter peinzend en hij keek nieuwsgierig rond. „En het is zeker lang geleden, dat u er in bent geweest, meneer Wardrop?”

„O, jaren,” zei Wardrop achteloos. „Ik verstopte er mijn contrabande in mijn jongensjaren, sigaretten en zoo. Na dien tijd ben ik er niet meer in geweest.”

Hunter nam zijn voet weg van een klein voorwerp, dat op den vloer lag, raapte het op, hield het Wardrop voor met een boosaardig lachje.

„Hier is de vulpen, die u vanmorgen verloren hebt, meneer Wardrop,” zei hij rustig.

ZEVENDE HOOFDSTUK

MARGERY

Toen Hunter, om zes uur, eindelijk vertrokken was, door een dringende boodschap naar de stad geroepen, waren we ongeveer nog even ver als vóór zijn komst. Hij kon alleen maar veronderstellingen maken en het waren ten slotte feiten, die we zochten — en miss Jane. Menige vraag evenwel, die hij had opgeworpen, hield mij in spanning.

Waarom had Wardrop gelogen om zoo'n onbelangrijk ding als een vulpen? De kast was leeg: waarom vond hij 't dan noodig te beweren, dat hij er in geen jaren in was geweest? Natuurlijk kon ik nu óók niet meer geloven, dat hij den vorigen avond waarheid gesproken had. Als hij me toen leugens had verteld, dan had hij nog wat van me te goed voor die buil op m'n hoofd, die het me moeilijk maakte, een hoed te dragen.

Het zou voor hem een klein kunstje geweest zijn, een diefstal voor te wenden en dan zoo'n scène-tje in elkaar te zetten om de verdenking van zich af te wenden. Het was zelfs heel goed mogelijk, dat hij den inhoud van de Russisch-leeren tasch voor korten tijd in de geheime kast had verborgen. Hij gaf mij echter geen gelegenheid meer tot vragen of onderzoekingen, want hij had nog vóór Hunter het huis verlaten en eerst later, onder heel vreemde omstandigheden, zou ik hem weer ontmoeten.

Hunter had mij niet gesproken over het papier, dat hij in miss Jane's kamer uit de papiermand had geraapt, maar ik wist, dat hij zich evenzeer verbaasde als ik over het blaadje met 11 22 er op, dat hij in het muurkastje had gevonden. Het schoot mij te binnen, dat het wel de tweeëntwintigste dag van de elfde maand kon beteekenen, misschien het een of ander feit, gebeurd op een gewichtigen, lang vergeten 22en November. Maar nu was het Mei, en dat er twee strooken met hetzelfde getal gevonden waren, maakte het feit dubbel raadselachtig.

Na Hunter's vertrek ging ik terug naar de kast onder de zoldertrap, en met wat moeite kreeg ik het paneel open. De ruimte er binnen, misschien acht voet hoog aan den eenen en vier aan den anderen kant, was leeg. Er was een rij kapstokken, uit een tijd, toen het hok als kleerkast gebruikt werd, en een plank, die dik onder het stof zat.

Ik stak een nieuwen lucifer aan en bekeek de plank nauwkeurig. Er waren tal van krassen te zien in de stoflaag, maar aan één kant, scherp afgeteekend als met een liniaal, was een rechthoekige omtrek zichtbaar, nog nieuw, waarschijnlijk van een kleine doos.

Ik brandde mijn vingers aan den lucifer en ik liet het eind op den vloer vallen, waar het doofde in een kwijnend blauw vlammetje. Heel op het laatst echter was het, alsof het sterven wou gelijk een held, — een enkele seconde nog vlamde het helder op, en dan was het donker. Die laatste glimp echter gaf mij een ontdekking: op den vloer, in den naad tusschen twee planken, lag een klein wit bolletje. Ik had geen nieuwen lucifer noodig om te begrijpen, dat het een parel was.

Ik raapte het voorzichtig op en nam het mee naar mijn kamer. Daar, in het daglicht, zag ik, dat het een ongeren parel was van meer dan gemiddelde grootte en meer dan gemiddelde waarde. Er viel bijna niet meer aan te twijfelen: ik had een

Levensavond

*Ze ging nog maar door halve dagen
Een paar maal naar haar werkhuis toe.
De oude oogen werden minder.
Haar oude armen werden moe!
Maar als ze thuis bleef uit haar dienstje,
Dan voelde ze zich vreemd en ziek.
Haar vingers waren krom getrokken
Van spierpijn en van rheumatiek.*

*Ze slofte schichtig door de straten.
En schrok bij ieder hard geluid.
Wanneer ze soms moest oversteken
Keek ze naar alle kanten uit.
Dan stond ze hulpeloos te wachten.
Tot men haar in bescherming nam.
Waarvoor ze wel bewaard en peilig
Weer in de goeie richting kwam.*

*Ze woonde in een eigen huisje.
Met vijf, zes gulden in de week.
En daarvan loste ze geregeld
Een stukje van de hypotheek!
Maar was ze eenmaal vijf en zestig.
Dan raakte ze in goeden doen.
Dan kreeg ze voor haar heele leven
Drie guldens ouderdomspensioen!*

*Ze was wát dankbaar en tenreden.
Dat ze 't nog zoóver had gebracht,
Zoo had ze zich d'r oude dagen
Op later leeftijd ook gedacht.
Ze kon toch immers doen en laten,
Wat of ze voor d'r eigen mou.
En wat zijn nog per slot de eischen
Van een vergeten oude vrouw!*

*Wanneer ze 's avonds bij d'r lampje
Haar welbetrouwde krantje las.
Dan voelde ze zich stil en peilig.
Omdat ze in haar huisje was.
Omdat haar leven en haar denken
Gezegend was vol diepen zin.
Dan siep ze met een dankgebedje
En stil gevormen handen in!*

KROES

der gestolen parels in handen; maar een parel bleef voor mij toch maar een parel: ik had volstrekt niet het gevoel van inspiratie, dat detectives in romans gewaar worden, als zij een belangrijk spoor ontdekken.

Ik stak een sigaar aan en lei de parel vóór me op tafel. Maar ook in den tabaksrook vond ik geen verklaring. Als Wardrop de parels had gestolen, zoo bleef ik mezelf maar afvragen, wie had dan miss Jane weggehaald?

Ik probeerde de parels te vergeten en trachtte iets te begrijpen van het verband tusschen de verdwijning van miss Jane en de afwezigheid van haar zwager. De strook papier, 11 22, moest een verbindingschakel vormen, — maar hoe? Was het een familieschandaal? Geen denken aan. Er kon niets zijn, dat een smet vormde op den onschuldigen eenvoud van het oude dametje. Waanzin? Ja, miss Jane kon een plotselinge afdwaling des geestes gehad hebben en weggegaan zijn, maar dat gaf

geen verband met Fleming, en dat moest er, wegens die strooken papier, toch zijn. Een gemeenschappelijke vijand?

Al rookend bleef ik daar een poosje over nadenken. Een bizonder boosaardige vijand kon rooven, en zelfs moorden, maar het was moeilijk aan te nemen, dat hij miss Jane met geweld had willen meenemen. Als de bloedvlekken er niet geweest waren, kon aan een kalmer verloop gedacht worden, — en dan moesten de parels heelemaal niet in acht genomen worden; hoewel steeds duidelijker bleek, dat de parels niet voorbijgezien konden worden. Op dat oogenblik echter meende ik, twee afzonderlijke gevallen te moeten onderscheiden. De een of ander, misschien Harry Wardrop, had de parels gestolen, ze verborgen in de geheime kast, en ze daar later vandaan gehaald.

Vervolgens — miss Jane Maitland moest, dacht ik, ontvoerd zijn, en gevangen gehouden worden, in de hoop op losgeld. Als ik bij het huis sporen van eenigerlei voertuig had kunnen vinden, zou ik deze veronderstelling als bewezen hebben beschouwd. Het leek mij volstrekt niet onmogelijk, dat iemand het huis was binnengedrongen, de oude dame schrik aangejaagd en zelfs licht gewond had, en haar rustig had meegenomen de voordeur uit, terwijl ik op mijn kamer voor het open raam zat te rooken, en Wardrop aan de luiken van de zijramen morrelde. De bloedsporen, de wanorde in de kamer, de open deur schenen voor deze opvatting te pleiten.

Maar — en hier zat ik vast — de dief, die een oude vrouw kwam stelen, en haar buiten in den killen Mei-nacht bracht zonder lichaamsbedekking — zonder schoenen zelfs, kon er bijna zeker van zijn, dat hij zijn onderpand verloor door longontsteking. Want herhaald onderzoek had bewezen, dat geen enkel kleedingstuk uit het huis ontbrak. Zelfs de linnenkasten waren onaangeroerd; nog geen laken was er weg.

Even voor het diner maakte ik opnieuw een ronde door den tuin, en ik zocht nu speciaal naar sporen van wielen. Vlak bij het huis vond ik niets, en ik bedacht, dat zelfs de brutaalste roover niet licht tot vlak voor de deur zou rijden, om zijn buit te halen. Toen ik mijn onderzoek uitstreekte tot het ongeplaveide weggetje, dat het huis der Maitland's aan den achterkant scheidde van de naaste bureu, was ik gelukkiger.

De karren van leveranciers hadden er versche sporen achtergelaten, en in 't eerst wist ik geen raad. Ik ging echter rechtaf het laantje in, en zoo-wat een veertig meter verder vond ik boogvormige sporen, breed en diep; daar had een auto achteruit gereden en gekeerd. Het pad was door hooge hagen gescheiden van de landgoederen aan weerszijden, en ieder huis had een eigen oprijlaantje, dat om het huis liep en eindigde waar het begon.

Er was geen reden, tenminste naar mijn begrip geen aannemelijke reden, waarom een auto daar zou stilstaan, en dat nog wel voor méér dan enkele oogenblikken. Want dat bleek uit de grootere diepte van de sporen in het zand terzijde van het pad.

Ik voelde dat ik eenige vorderingen gemaakt had: ik had ontdekt, waar de parels na den diefstal verborgen waren geweest — en hierdoor kwam Bella buiten verdenking — en ik had gevonden, tenminste dat dacht ik, langs welken weg miss Jane ontvoerd was.

Ik keerde terug langs den smallen achtervleugel van het huis, waar ik vermoedde, dat de keuken was, en andere geheimzinnige ruimten, waar alleen vrouwen en architecten mee op de hoogte zijn. Een lange galerij liep langs dien vleugel, en terwijl ik die passeerde, hoorde ik mijn naam roepen.

„Hier, in de oude wasscherij,” herhaalde Margery's stem, en ik ging terug en betrad de galerij. Heel aan het einde van den vleugel, verwaarloosd en onttakeld, stond een oud waschkloof, met brandhout en gebroken meubels opgestapeld langs de kanten. De kuipen waren gehavend en stoffig, de muren beschimmeld en doorgeregend, de lucht was er muf als in leege huizen. Op den vloer, in het midden, ongeloofelijk vuil en slordig, zat Margery Fleming.

„Ik dacht dat u nooit kwam,” zei ze kribbig. „Ik heb hier al een uur alleen gezeten.”

„Dat kon ik toch niet weten?” verdedigde ik mij. „Anders was ik u wat graag gezelschap komen houden.”

(Wordt voortgezet)

Dat het lang niet alles goud is wat er blinkt in het leven der kunstenaars van het witte doek, en dat er hard en lang gewerkt wordt in de studio's,

TUSSCHEN TWEE OPNAMEN

Foto M. G. M.
is bekend genoeg. Zoo blijft er weinig tijd voor liefhebberij-lectuur en de pauze tusschen een paar scènes wordt daarvoor dan ook gretig benut.

DE UITSLAG VAN ONZE LAATSTE PRIJSVRAAG

De puzzle, welke wij in het eerste nummer van dezen jaargang onzen lezers voorlegden, heeft zich eveneens in een geweldige belangstelling mogen verheugen. Het heeft ons heel wat tijd gekost, eer wij de goede oplossingen hadden uitgezocht, want dezen keer was het percentage juiste inzendingen minder groot dan de vorige malen, omdat de opgave ook iets moeilijker was. Toch beliep 't aantal, waaronder geloot moest worden, nog verscheidene duizenden, een bewijs dat deze prijsvraag ook niet te moeilijk was. De juiste oplossing volgt hier:

Voor het inbinden van den thans afgeloopen jaargang van ons blad stellen wij wederom prima banden verkrijgbaar. Nadere mededeelingen dienaangaande zullen nog volgen.

Bij de plaats gehad hebbende loting is gebleken, dat Vrouwe Fortuna ditmaal als prijswinnaars heeft aangewezen de volgende Dames en Heeren:

EEN LUXE-KLOKJE: Mej. M. C. A. Kuijvenhoven, Geestweg 283, Naaldwijk; Mej. O. van Beek, Fahrenheitstraat 715, Den Haag; M. Fresco, Lange Voorhout 39, Den Haag; Mevr. T. T. Boggia, Geestbrugweg 108, Rijswijk; H. Sprokkereef, Magneetstraat 32, Scheveningen; Mej. B. Geijtenbeek, Noorderbeekstraat 133, Den Haag; Mej. A. v. d. Wees, Isaac Hoornbeekstr. 41, Delft; Mevr. Smeele, Koningin Emmakade 118, Den Haag; Mevr. M. Nieboer, Oude Singel 244a, Leiden; F. W. A. Roels, Noordwal 10, Den Haag; J. Wolfslag Jr., Mauritsstraat 32, Leiden; G. Pahl, Ruijchaverstraat 17, Den Haag.

EEN FLACON EAU DE COLOGNE: C. M. Poot, 1ste Pietersburgstr. 21, Den Haag; H. Vitters, Voorburg; C. van Hooy, Rubenstr. 166 I, Den Haag; J. van Tulder Pr. Hendriklaan 20, Rijswijk; E. Noteboom, Pausierstr. 6, Scheveningen; Ant. v. Dijk, Geestweg 259, Naaldwijk; H. v. Werven, Kamperfoeliestr. 21,

Den Haag; Mej. J. Dinghorn, Laan v. N. Oosteinde 31, Voorburg; C. P. Timmermans, Wolmarstr. 194, Den Haag; E. Hoffmann, Vosmaerstr. 18, Den Haag. EEN LEPELDOOSJE: Mej. E. Sonneveld, Miguelstr. 132, Den Haag; C. P. Sluijter, Spionkopstr. 3, Den Haag. EEN TAFELSCHUIER: J. Sikkema, Padoxlaan 16, Warmond.

EEN SCHEERSTEL: M. v. Waveren Jr., Molenstr. 82, Monster.

EEN DAMESPORTEMONNAIE: W. M. v. Breemen, Loosduinen, D. Verheij, Katwijkstr. 40i, Scheveningen. Mej. Jo v. d. Hul, Plevierstr. 173, Den Haag.

EEN HEERENPORTEMONNAIE: K. Mulder, Backershagen 13, Wassenaar. F. Mulder, Weimarstr. 315, Den Haag.

1 PR. VLEESCHVORKJES: J. C. Mattoor, Hooigracht 73, Leiden. Mej. B. W. Jüngeling, Damsigstr. 64, Voorburg.

EEN KLEERBORSTEL: C. v. Zwet, Naaldw. weg 30,

Honselersdijk. J. H. Turlings, Willemstr. 34, Rijswijk.

EEN PORTEFEUILLE: A. Morée, Stuwstr. 90, Den Haag. G. J. v. Helden Jr., Sijzenlaan 56, Den Haag.

EEN SALADE-COUVERT: Mevr. Struijs, v. Bijlandstraat 62, Den Haag. Mej. Steenbergen, Lage Rijn dijk 120, Leiden.

EEN SPIEGEL-PLATEAU: L. Klarenberg, Oostdorpweg 57, Wassenaar. J. v. Gogh, Nieuwe weg 32, Loosduinen.

EEN TABAKSPIJP: A. Verzeveldt, Vlierboomstr. 95, Den Haag. J. Roberti, Newtonstr. 294, Den Haag. J. M. Veenhuizen, Koninginnelaan 3, Voorburg.

EEN SIGARENDOOS: A. L. Lambrechtse, Escampalaan 129, Den Haag.

EEN ZWEEFPOTLOOD: J. Verlaan, Pluvierstr. 20, Scheveningen. G. Bol, v. Ostadestr. 540, Den Haag. M. v. Oppen, Laan van Eik en Duinen 174, Den Haag.

EEN ASCHBAK: Mevr. J. Ebregt, Hortensiastr. 83, Den Haag. W. Ent, Kerkstraat 18, Naaldwijk.

DE PRIJZEN ZULLEN DEZER DAGEN AAN DE WINNAARS VERZONDEN WORDEN